

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

„BANKER'S HAEDEN EN PETTEN“

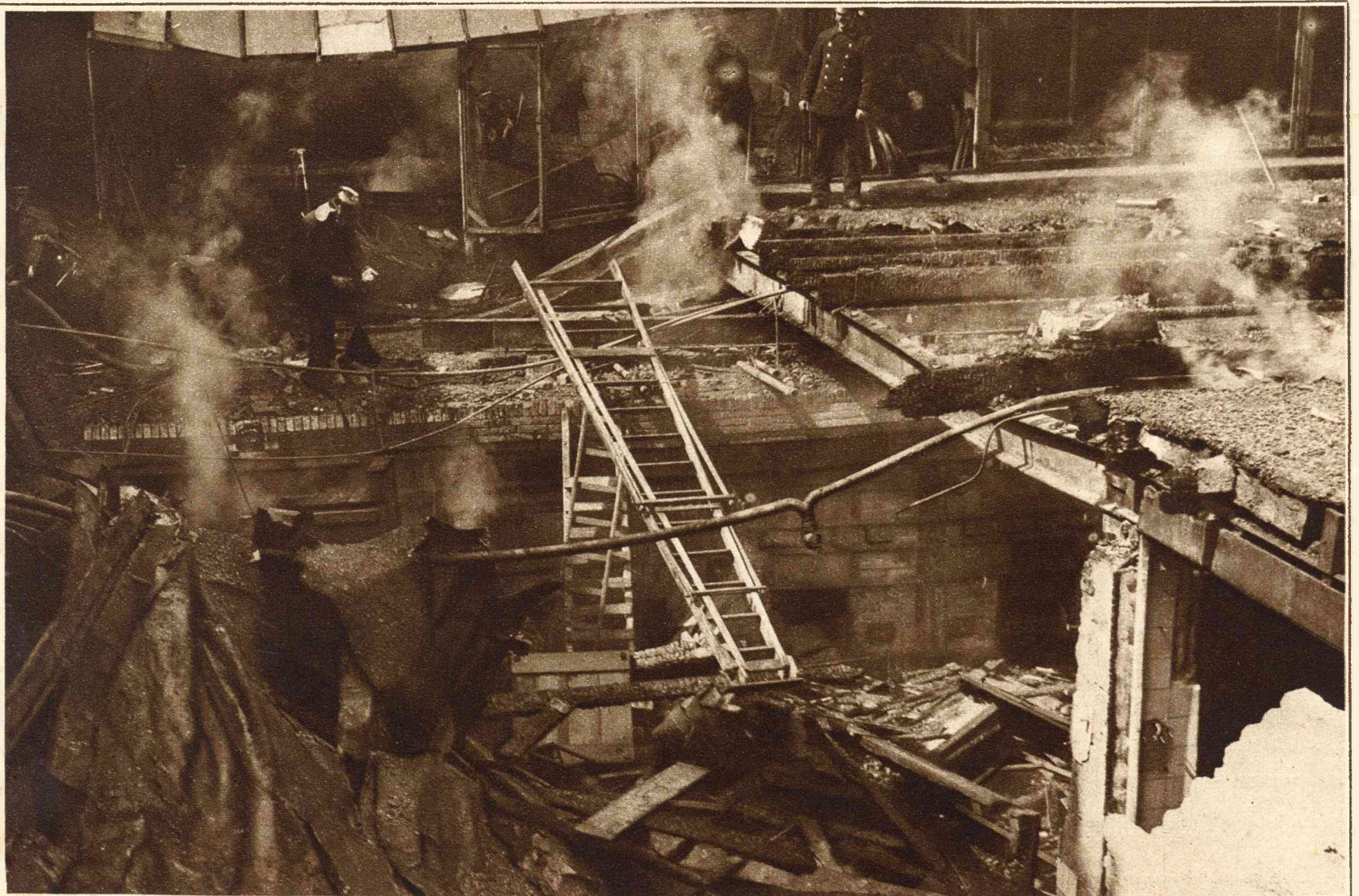
Café-Concert „De La Paix“ Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam

Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE“ KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

DE BRAND IN DE BROODFABRIEK „DE HAAN“.

Zaterdagmorgen om half acht is in de meel- en broodfabriek „De Haan“ in de Valkenburgerstraat, door een der naast de fabriek wonende chefs, brand ontdekt, die toen de brandweer ter plaatse kwam reeds een ernstig karakter had aangenomen. De bakkerij, een oppervlakte beslaande van 30 × 25 M. die geheel in vlam stond, was, daar zij geheel ingebouwd staat achter de huizen der Valkenburgerstraat en het meelpakhuis aan de Uilenburgergracht, voor de brandweer moeilijk te bereiken; toch wist zij den brand te beperken tot de groote bakkerij, die evenwel totaal verwoest is. Het meelpakhuis, de kantoren, de bergplaatsen en de matzesbakkerij beliepen slechts zeer geringe schade.

Wollen dekens wasschen f 0.55—f 1.75. Modelwasscherij

over het Y.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

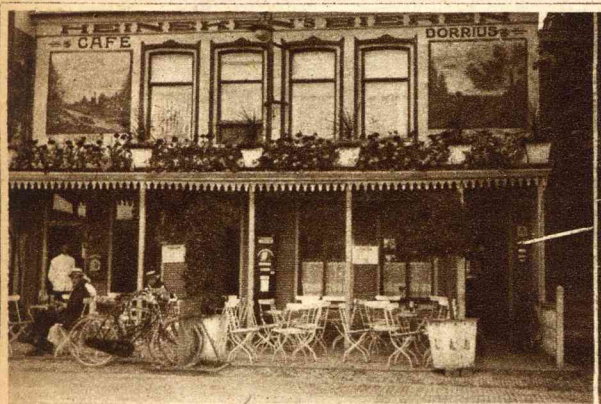

**Duizenden vragen en
een afdoend antwoord**

Voorloopig eenige.

1. Kan Uw kind niet mee op H.B.S. of H.S.?
2. Wilt ge kommis of agent worden?
3. Kunt ge vóór Uw doel geen goede lessen krijgen?
4. Denkt ge, dat ge de capaciteiten mist om iets te worden?
5. Weet ge niet, wat ge wilt of kunt worden?
6. Wilt ge naar eigen keuze langzaam of vlug studeeren?
7. Wilt ge leeren, hoe ge leeren moet?
8. Ontbreekt het U aan wilskracht, aan zelfvertrouwen?
9. Hebt ge alleen lager onderwijs genoten en wilt ge nu vooruit?
10. Wilt ge Uw lager onderwijs wat ophalen?
11. Hebt ge een of ander technisch beroep gekozen?
12. Wilt ge een technisch examen doen?
13. Hebt ge teeken-, schilder- of muzieklessen noodig?
14. Wenscht ge opgeleid te worden voor het een of ander.
15. Wilt ge den kortsten, goedkoopsten en meest betrouwbaren weg?
16. Wenscht ge les van leeraren, die niet alleen volledig bevoegd zijn, doch ook de gave hebben, hun kennis in anderen over te gieten?
17. Wilt ge straks eindexamen H.B.S. of Staatsexamen doen?
18. Wenscht ge boekhouder, inspecteur van politie, ontvanger of notaris te worden?
19. Wenscht ge onderwijs vanaf de Lagere School tot de Hoogeschool?

Ja? Is het U ernst? Kom gerust en vol vertrouwen tot het grootste instituut voor schriftelijk onderwijs. Wij hielpen reeds duizenden in en buiten ons land.
Bureau „Wetenschappelijk Nieuws”
LELIEGRACHT 30, AMSTERDAM.
L. WIERTS, Directeur.

CAFÉ DORRIUS

Haarlemmerweg No. 410 - Telefoon 25127
Eindpunt lijn 18. Halte Sloterdijk E. S. M.
5 minuten vanaf Wielerbaan „De Germaan”.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Corona's Ananasblokjes
Corona's Vruchtenkoekjes
Corona's Ranja-appeltjes
Zijn heerlijk en verfrisschend

KUNST MEUBILEER-INRICHTING
C. DE KÜSTER
BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ
OUD LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen is zeer zeker „De Stad Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op **ONZE PRIJSVRAGEN** mogen ontvangen. 'n bewijs van medeleven met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk onze advertentiën ook Kan 'n adverteerder meer wenschen?

Probeert ze heden 15 cent
Bensdorp's Robbies
Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen.
Groote sorteering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

SUCCE'S

is het motto voor uw zaken indien U wil adverteeren in
De Stad Amsterdam

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is
DE LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER — DEN BOSCH —
Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

VOOR **RHEUMATIEK EN ZENUWPIJN**
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING- EN LICHTBADEN.
DAGELIJKS 10-12, 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
MINVERMOEGENEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR
DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

BLOM'S

DIVAN'S RECLAME-AANBIEDING

15.90 met Landhuisstof,
17.75 - 19.75 - 25.50 - 12.90

met verstelbaar kopstuk
19.75 - 22.50 - 22.75 - 17.90

ALLES ONDER GARANTIE.
GROOTE SORTERING
DIVANKLEEDEN vanaf f 8.50
Ferd. Bolstraat 18
TELEFOON 29520

Koopt bij de N. V. Manufacturen-, Bedden-,
Tapijt- en Meubelmagazijnen
DE ZON

Directie: A. JANUS
Ferdinand Bolstr. 33-41 en 89-93, Amsterdam
Telefoon nummers 22057 en 21230

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

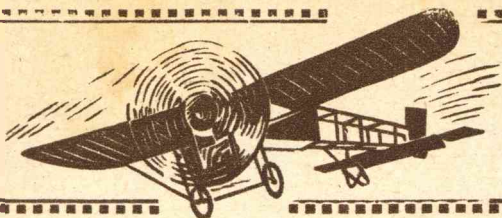
REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Het is nu weer de tijd, dat ons Vondelpark zich in een druk bezoek mag verheugen. En geen wonder! Mooier dan nu is het er maar zelden, nu alles er bloeit en in heerlijke kleuren schittert. De seringen — witte en lila en donkerpaarse — spreiden hun geuren over het park, de gouden regen, breekt met zijn hard gele bloemen het groen der boomen, de groote rhododendrons bloeien in overvloedige weelde, de kastanjeboomen prijken met duizenden „kaarsjes” en de roode en witte meidoorn begint eveneens reeds haar bloemenpracht te ontplooiën, met haar geurenweelde de lucht te parfumeeren. Waarlijk nu is het de tijd om naar ons Vondelpark te gaan. Hierboven een kijkje, vooraan in het park: het kruispunt nabij de P. C. Hooftstraat.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

„Ik hoop, dat je ons niet in ongelegenheid brengt,” zei Calypso, toen hij het wapen zorgvuldig in zijn zak stak.

„Als ik genoodzaakt zal zijn iemand dood te schieten, dan zal dat jou of mij niet in ongelegenheid brengen,” was het kalm gegeven antwoord.

Niets vermoedende van de van Excombe onderweg zijnde lunchers, zat Steven Gladdice in de hall van *De Engel* met inspecteur Wylie te praten. Na zijn bezoek aan de Bank had Steven aan den inspecteur getelefoneerd, dat het misschien goed voor hem zou kunnen zijn om naar Courtenay Peveril te komen en met hem te lunchen. De inspecteur was onmiddellijk in de politie-auto op weg gegaan en luisterde nu aandachtig, naar wat zijn gastheer hem te vertellen had.

„Maar beste Steven,” zei hij, toen deze was uitgesproken, „je zult er zeker op die manier wel iemand indraaien, maar wie dat precies zal zijn is me nog niet duidelijk. Het schijnt dat er daar aan de Bank iets niet in den haak is, en we zullen dat zaakje wel eens onderzoeken ook, maar hoe je dat in verband wilt brengen met die lui daar op het Kasteel in Exe kan ik nog maar niet snappen. Daar is niet het geringste bewijs voor en ik blijf er bij, dat we op een nader bericht van den jongen Baxter moeten wachten, vóór we iets tegen het Kasteel ondernemen.”

„Hoewel ik er het land aan heb, den jongen in den muil van den leeuw te laten, begin ik het toch met je zienswijze eens te worden, dat een overval zonder dat we bepaalde feiten weten, tot een mislukking moet leiden,” zei Gladdice. „Ik heb je ook niet gevraagd hier te komen, om je over te halen tegen beter weten in te handelen, maar, omdat er aan dezen lunch misschien wel iets zou kunnen gebeuren, dat een aanwijzing voor je kan zijn. Toen ik den kassier uitnodigde met me te lunchen, luisterde Boulabee, de directeur, aan de deur van zijn privé-kantoor. De deur stond op een kier en ik zag zijn schaduw op het matglas.”

„Geloof je dat de kassier vermoedde, dat zijn patroon luisterde?”

„Beslist niet. Hij was heel zenuwachtig en zou zich beslist verraden hebben, als hij iets van dien aard vermoedde, door mijn uitnodiging af te slaan.”

„Je hebt hier verstandig gedaan,” zei de inspecteur, „laten we hopen, dat we er voor beloofd zullen worden.”

„Stil,” fluisterde Gladdice, „daar komt de kassier aan.”

De journalist stond op en begroette zijn gast, dien hij daarna aan inspecteur Wylie voorstelde. De naam van dien bekenden politieman was Carpenter blijkbaar bekend en hij werd zoo zenuwachtig, dat Gladdice hem uit louter menscheijheid wilde geruststellen.

„De inspecteur heeft niets tegen U,” zei hij tot den verschrikten kassier. „We zijn integendeel beiden hier om u te helpen in het zeer waarschijnlijke geval, dat u hulp zult nodig hebben. Kom, laten we dus zien, wat ze voor ons hebben klaargemaakt.”

Zij gingen naar de eetzaal, waar voor een der ramen, uitzijnde op de Hoogstraat, een tafel voor drie personen was gedekt. Een kellnerin bracht de spijzen binnen en spoedig waren ze in een stemming die hen den kok van *De Engel* een waren menscheijheid deed noemen.

Maar toen de eerste honger gestild was, bracht Gladdice het gesprek op de valsche bankbiljetten, daarbij niet onder stoelen of banken stekend, dat hij een onderzoek in deze zaak had ingesteld ten behoeve van zijn blad. Hij noemde de namen der slachtoffers waarvan hij gehoord had en overtuigde daarmee den kassier, dat hij niet maar op bloote geruchten afging. Vooral stond hij lang stil bij het geval met de weduwe Joyce.

„Al die menschen zeggen, dat zij de valsche biljetten aan de Bank hebben ontvangen, maar daar zij niet het geringste vermoeden hadden dat er iets niet zuiver was, keken zij de biljetten niet na, wat ik wél deed,” besloot Gladdice.

Er was niet de minste twijfel mogelijk, of Carpenter's verbazing was echt.

„Ik begrijp er niets van,” verklaarde hij. „Het komt me voor, mijnheer Gladdice, dat u zeker bent van uw zaak, maar ik kan met geen mogelijkheid begrijpen, hoe die valsche biljetten dan in de Bank gekomen zijn.”

Nu nam de inspecteur het woord.

„Gladdice en ik gelooven beiden dat u de waarheid spreekt, maar of uw patroon u niet van groote zorgeloosheid zal beschuldigen is een tweede. Zou u ons willen vertellen, op welke manier gewoonlijk nieuwe biljetten in omloop worden gebracht?”

Carpenter had daartegen geen bezwaar. Hij antwoordde heel vrijmoedig. De biljetten werden per post van de Bank in Londen gestuurd in verzegelde, aangeteekende pakketten, die geadresseerd waren aan den directeur. Deze opende de pakketten; vergeleek den inhoud met de opgave in het begeleidend schrijven en gaf daarna de biljetten aan den kassier, die, na er een deel te hebben afgenomen voor direct gebruik aan het loket, de rest in de brandkast borg.

„Hoe dikwijls ontvangt u nieuwe biljetten uit Londen?” was de volgende vraag.

„Zoo dikwijls als noodig is, en dat is niet altijd hetzelfde,” was het antwoord. „Als de voorraad uitgeput begint te raken schrijven of seinen we om nieuwe.”

Inspecteur Wylie dacht daar geruimen tijd over na. „Ik ben maar een politie-man,” zei hij glimlachend, „en niet erg op de hoogte met bankzaken. Maar het wil me voorkomen dat toch niet alle biljetten die in de bank aanwezig zijn uit Londen komen. Waar blijven de biljetten, die door de klanten van de Bank worden ingebracht, om op hun rekening te worden te goedge schreven?”

„De meeste biljetten die op die manier in de Bank komen,” antwoordde de kassier, „zijn vuil en worden naar de Bank van Engeland opgezonden, ter vernietiging. De weinige schoone worden in mijn kas gedaan en weer in circulatie gebracht, maar die vormen toch maar een zeer klein gedeelte van de biljetten die wij uitbetalen.”

Gladdice fluisterde den inspecteur in: „Hij staat er buiten; de man die het zaakje in elkaar zet is Boulabee.”

Inspecteur Wylie antwoordde niet. Hij keek uit het raam naar een prachtige auto die voor den ingang van het hotel gestopt had. Gladdice, die zijn blik volgde, herkende met verbazing de inzittenden, toen deze uitstapten.

„Ambler en zijn dochter,” zei hij, luid genoeg om door Carpenter verstaan te worden. Hij wilde zich overtuigen welken indruk die naam op den kassier maakte. Blijkbaar geen bijzondere; hij bleef onverschillig, weer een bewijs, dat hij eer een werktuig dan een medeplichtige was van de schurken daar op het kasteel te Excombe.

Inspecteur Wylie keek ernstig. De aankomst

BRANDWEER DEMONSTRATIES

De tegenwoordige commandant onzer brandweer, C. Gordijn Jr., is iemand die altijd zint op verbeteringen in den onder zijn beheer staanden dienst en hoezeer onze brandweer bekend staat als een der beste ter wereld, toch weet de heer Gordijn zoo nu en dan nog wel iets te verbeteren. Nu weer heeft hij een toestel uitgevonden, dat hij elevateur-Gordijn noemt. Het is een toestel, waardoor het voor een motorspuit onnoodig wordt, dicht bij het water te worden opgesteld om met de zuigpomp het noodige water in het reservoir te krijgen. Dat kan, op plaatsen waar het water niet goed bereikbaar is, wel eens lastig zijn; de elevateur nu heft dat bezwaar op, met behulp daarvan kan men op een afstand van

van den drankbestrijder had voor hem dezelfde betekenis als voor Gladdice — ze was geen toeval, maar was vooruit beraamd.

Intusschen werden Ambler en Calypso door de eigenares der zaak naar de eetzaal geleid. De oude heer bleef bij den ingang staan en keek naar de drie lunchende personen.

„Een mooie zaal,” zei hij. „Hé, wie is dat? Hoewel ik hem niet persoonlijk ken, meen ik toch dien jongeman daar aan tafel bij het raam te herkennen. Is die niet een geëmployeerde aan de Bank hier? Ja, ik vergis me niet gauw in een gezicht. En wie zijn de heeren, die hij bij zich heeft?”

Mevrouw Milledge, de goede ziel, zag er geen kwaad in haar trots te luchten, dat zij twee beroemdheden onder haar gasten telde.

„De eene is inspecteur Wylie,” antwoordde zij, „en de andere mijnheer Steven Gladdice, de eerste verslaggever van het voornaamste blad in Exeter.”

„Da's interessant. Dank u wel, mevrouw. Kom lieve, laten we nu wat gaan eten,” zei hij tot Calypso, „een kleinigheidje maar, niet?”

Op een wenk van de meesteres was de kellnerin gekomen en deze geleidde nu den ouden heer en de zwaar gepoeierde jonge dame naar een tafel die voor het tweede venster stond. Wylie en Gladdice zagen gelijktijdig, dat ze zoo ver weg zaten, dat ze een bedaard gewoon gesprek van hen niet konden hooren.

„Ze drinken werkelijk water,” merkte Gladdice op.

„Maar niet alsof ze het lekker vinden,” zei de inspecteur.

Carpenter boog zich voorover en vroeg verlegen:

„Zei u dat die heer en dame Ambler heeten? Kort geleden zijn ze bij mijnheer Boulton in zijn kantoor geweest, met nog een andere dame. Maar ze hebben geen rekening bij ons geopend.”

Hoe komt het dan, dat u dien naam zoo goed hebt onthouden?” vroeg Gladdice vriendelijk. Hij begreep, dat er met hardheid niets uit dezen jongenman was te halen.

Ik herinner mij den naam,” antwoordde de kassier, „omdat er tweemaal een jonge man aan het loket naar mijnheer Boulton is komen vra-

de tafel. Even sloegen zijn vingers krampachtig op de tafel en toen lag hij stil.

DRIENTWINTIGSTE HOOFDSTUK. HANDIGHEID?

Het rustige hotel was onmiddellijk in rep en roer. Het begon natuurlijk in de eetzaal, maar al heel spoedig was tot in de uiterste hoeken van het gebouw bekend, wat gebeurd was. De eigenares en de bedienden kwamen de eetzaal binnengestormd, maar werden er aanstands door de strenge stem van den man der wet weer uit verdreven.

De inspecteur had de zaak reeds ter hand genomen, nog bijna vóór het geluid van het schot was weggestorven.

„Allen die in de zaal waren tijdens het schot, moeten hier blijven,” beval hij, „alle anderen verzoek ik heen te gaan. Mevrouw Milledge, wilt u even naar het politie-bureau telefoneeren, dat ze een brigadier en een agent sturen? En telefoneert u ook even om een dokter.”

Op het geluid van het schot waren ook Ambler en Calypso opgesprongen, de laatste onder het uiten van een gil, terwijl de oude man onsamenhangende woorden stamelde. Op last van Wylie gingen ze weer zitten.

Na er zich van overtuigd te hebben, dat de kassier dood was, overlegde Gladdice en de

dame te fouilleeren, en als hij het ook haar niet deed zou het onderzoek bij den man totaal nutteloos zijn. „Geen kwaad idee,” zei Wylie; „u zult beiden vrij uit gaan, wanneer er geen revolver in uw bezit wordt gevonden.”

Hij betastte het zware lichaam van den drankbestrijder, maar vond natuurlijk niets; het eenige harde voorwerp dat de man bij zich droeg was een nagelschaartje.

Inspecteur Wylie keek teleurgesteld naar Calypso, die met gebogen hoofd zat te snikken.

„We zullen de eigenares van het hotel even roepen, dan kan die uw dochter fouilleeren,” zei hij naar de deur gaande en mevrouw Milledge roepend, die echter bij Calypso niets gevaarlijkers vond dan een doos chocolade.

De zaak werd geheimzinnig. Ambler's bewering omtrent den kogel die langs zijn hoofd was gesuisd, begon er geloofwaardiger uit te zien. Was het schot in de zaal zelf gelost, door een der beide onderzochte personen, dan zou het wapen op hen moeten zijn gevonden, daar geen van beiden in de gelegenheid was geweest het ergens te verbergen. De inspecteur verontschuldigde zich tegenover Ambler en Calypso; hij was er vrijwel van overtuigd dat geen van beiden deugde, maar daaruit behoefde nog niet te volgen, dat zij moordenaars waren.

Op dit oogenblik kwamen de brigadier en de agent aan, twee typische dorps-politiemannen, vol ijver maar dom. Toen ze zagen, dat er een inspecteur aanwezig was en er dus geen al te groote eischen aan hun slimheid gesteld zouden worden, groeide hun ijver nog aan.

Een dokter, die eveneens geroepen was, constateerde den dood.

„Kunt u misschien uit den aard der verwonding opmaken, op welken afstand de revolver moet zijn afgeschoten?” vroeg Wylie.

„Er was niets van schroeiing te zien, zooals het geval zou zijn geweest, wanneer de moordenaar op niet meer dan een paar meter afstand had gestaan,” was het antwoord. „Hij kan op vijf meter afstand gestaan hebben, of verder, dat is niet uit te maken.”

Wylie wendde zich tot den brigadier. „Vraag jij eens even aan mevrouw Milledge, of zij ook omstreeks den tijd dat het schot werd gelost, iemand het hotel heeft zien in- of uitgaan.”

De brigadier kwam terug met de boodschap, dat de eigenares van het hotel, in haar kantoor in de hall zittend, dadelijk na het schot een man hard de deur uit had zien loopen.

„Kan zij dien man beschrijven?”

„Niet precies, mijnheer. Hij had den rug naar haar toe gekeerd. Hij was van middelmatige grootte en droeg een lakensche pet.”

„Ga dan maar dadelijk er op uit, om te zoeken naar een vreemdeling, die aan deze beschrijving beantwoordt. Mogelijk heeft de een of ander hem wel zien weglloopen. En kom mij over een uur hier berichten of je hem gevonden hebt. Ik zal den agent hier houden, om het lijk te bewaken, tot het zal worden weggehaald.”

Wylie wendde zich tot Ambler. „Ik behoef u niet langer op te houden,” zei hij, „als u dus wilt heengaan? Het zal u waarschijnlijk aangenaam zijn, dat u uw dochter hier vandaan kunt brengen. O, neen, dank u, uw kaartje heb ik niet nodig; ik weet wel waar ik u kan vinden als ik u nodig heb, mijnheer Ambler.”

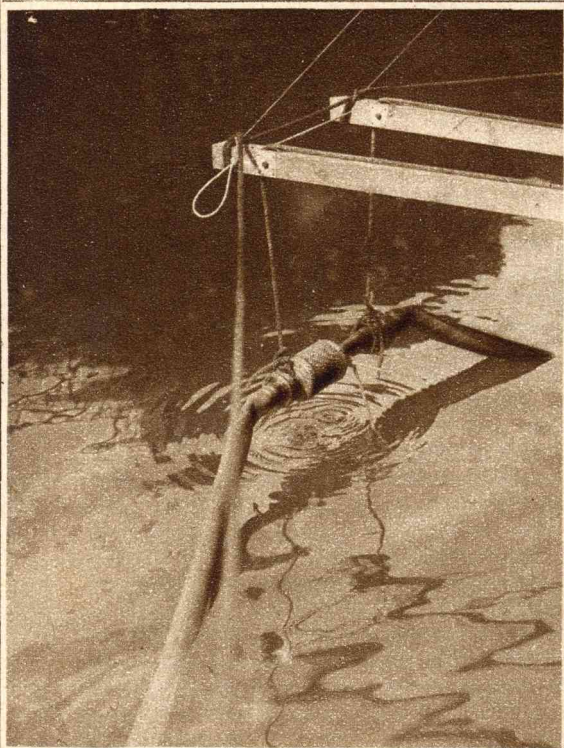
Gladdice en de inspecteur stonden bij het raam te kijken naar het vertrek van de prachtige auto, waarin de twee passagiers geagiteerd plaats namen. Beide mannen keken met bijzondere belangstelling naar den chauffeur, een correct in livree gekleeden jongeman, die al buitengewoon handig en vlug had moeten zijn, als hij de man was geweest, dien men na het afgaan van het schot het hotel haastig had zien verlaten.

„Tom,” zei Wylie, „laten we zoo lang naar de rookkamer gaan; een pijp zal ons goed doen.”

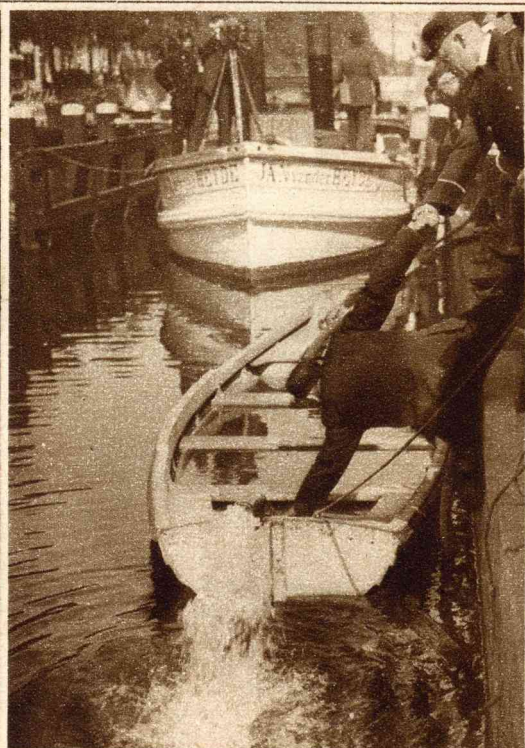
Toen hij en de journalist hun pijpen gestopt en aangestoken hadden, voegde hij er aan toe: „Nog al raadselachtig, hè? Alles, behalve de afwezigheid van een vuurwapen, wijst er op, dat hij de slimme oude schurk is, dien Carpenter ons schilderde. De man die weg liep zal waarschijnlijk wel niets met de zaak te maken hebben — die zal de beenen hebben genomen, omdat hij schrikte van het schot.”

„Het is een wanhopig geval,” antwoordde

DE ELEVATEUR GORDIJN

60 M. van open water een groote motorspuit nog behoorlijk doen werken zonder bijvulling van het reservoir en op een afstand van 120 M. met gebruikmaking van een hulp-reservoir, vullen met een baby-motorspuit. Van een en ander werd vorige week een demonstratie gehouden, waarbij verschillende autoriteiten aanwezig waren. Op de bladzijde hiervoor ziet men Commandant Gordijn op de binnenplaats der kazerne aan de N. Achtergracht zijn vinding verklaren. X Burgemeester de Vlucht. Hierboven links de elevator, rechts het leegpompen van een volgelopen sloep, waarmee duidelijk het groote zuigvermogen van het toestel werd gedemonstreerd.

inspecteur, terwijl ze voortdurend het tweetal aan de andere tafel in het oog hielden, wat hun te doen stond.

„Het schot kwam uit hun richting,” zei Gladdice.

„Da's waar,” antwoordde Wylie, „maar hun tafel staat in dezelfde richting als de deur naar de hall. Het zou niet onmogelijk zijn, dat de moordenaar daar gestaan heeft.”

Weer stond Ambler op en trad op de beide mannen toe. Het leek wel dat hij hoorde wat er gezegd werd, of althans raadde wat de draagkracht ervan was.

„Neemt u me niet kwalijk, dat ik tegen de orders in handel,” hakte hij, „maar ik kan u misschien een inlichting geven — en zou wel graag een vermoeden uitspreken, dat u misschien van nut kan zijn. De kogel die den jongeman daar doodde, vloog vlak langs mijn oor. Dat kunt u natuurlijk gelooven of niet, dat moet u zelf weten. Ik begrijp, dat daar er behalve u en uw gezelschap niemand in de zaal aanwezig was dan mijn dochter en ik, ook ik verdacht kan worden. Ik zou u dus willen voorstellen, mijnheer de inspecteur, dat, zoowel mijn dochter als ik, onmiddellijk gefouilleerd zullen worden, om u ervan te overtuigen, dat wij geen wapens bij ons hebben. Ik sta er zelfs op, dat u dat doet.”

De inspecteur greep de gelegenheid aan. Hij had er al aan gedacht, zelf zulk een fouilleering voor te stellen, maar het was een delicate zaak; om een mogelijk geheel onschuldige jonge

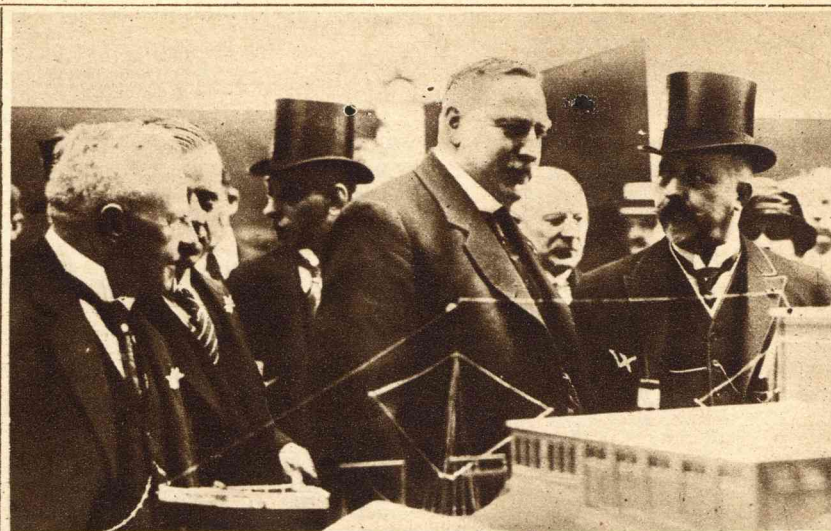
gen, die zich beiden lieten aandienen als vertegenwoordigers van mijnheer Ambler van Excombe. De directeur ontving hen beide malen en ik ben er zeker van, dat een van de twee jonge mannen die namens mijnheer Ambler bij hem kwam, mijnheer Tom Baxter was, de zoon van den notaris van Excombe. Ik heb daar in *Het Baken* een tante wonen, ziet u.”

„En droegen die jonge mannen, als zij het kantoor van den directeur binnen gingen, een groot pak bij zich?” vroeg inspecteur Wylie.

„Niet zoo heel groot, beiden hadden ze een bruin leeren valies bij zich.”

Nu vroeg Gladdice weer: „En namen ze dat valies ook weer mee? Dat zult u toch zeker wel gezien hebben, want ze moesten toch als ze vertrokken weer voorbij uw loket gaan.”

Op deze vraag werd geen antwoord gegeven. Ted Carpenter had de laatste woorden gesproken, die hij op deze wereld zou uiten. Hij viel, met een kogel in het hoofd, voorover op

DE INTERNATIONALE BAKKERIJ-TENTOONSTELLING IN HET R.A.I.-GEBOUW.

Links; Een overzicht van de tentoonstelling; rechts: Burgemeester de Vlugt (rechts op de foto) die bij de opening tegenwoordig was, bezichtigt, geleid door het bestuur, de stands.

Gladdice, „wat denk je nu te doen? Het zal een heel kabaal geven, als er een bank-kassier terwijl hij met een inspecteur van politie luncht, wordt doodgeschoten en er wordt dan niemand gearresteerd.”

„Ik zou Ambler met genoeg achter slot en grendel gezet hebben, als er maar iets wat op een vuurwapen gelek op hem of zijn dochter was gevonden,” zei inspecteur Wylie. „Hij heeft absoluut geen gelegenheid gehad, om het wapen door het raam op straat te gooien. Ik heb onmiddellijk na het schot naar hem gekeken.”

„Ik ook,” zei Gladdice, „en ik heb hem absoluut geen beweging zien maken, die daarop kon duiden. Maar bovendien, had hij het ding op straat willen gooien, dan zouden we het hebben moeten hooren, want het raam bij zijn tafeltje was dicht. Kan je niet iets anders gissen ten aanzien van de verdwijning van die revolver?”

„Iets anders gissen? Wat bedoel je?”

„Ik zal het anders zeggen. Neem je zakdoek en snuit je neus, of veeg je voorhoofd af — wat je wilt.”

Niet begrijpend waar zijn vriend heen wilde, maar diens schranderheid kennend, deed Wylie wat er van hem verlangd werd. Hij stak zijn hand in den zak van zijn uniformjas en haalde er niet alleen den zakdoek uit, maar ook een kleine revolver. Zijn gelaat werd vuurrood en binnensins begon hij te razen, om kort daarop in lachen uit te barsten.

„Wel allemachtig!” riep hij uit, „de revolver en in mijn zak. Die moet iemand daar in gestopt hebben.”

„Natuurlijk,” zei Gladdice, „waarschijnlijk Ambler, terwijl je hem fouilleerde. Jammer genoeg heb je het niet bemerkt en ik ook niet, we kunnen het dus niet bewijzen. Toen mevrouw Milledge en haar personeel de eetzaal binnenstormden stonden er een aantal men-

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

schen om je heen; dat verzwakt natuurlijk de aanwijzing tegen Ambler ten zeerste.”

„Wanneer daacht je het eerst aan die mogelijkheid?”

„Op het oogenblik dat ik je vroeg je neus te snuiten; ik zag een dikte in den vorm van een revolver in je zak.”

„Het lijkt wel een sprookje,” bromde de inspecteur. „Een moord in tegenwoordigheid

De gunstige invloed die het voortgezet gebruik van

Victoria-Water

Oberlahnstein

op de gezondheid heeft, wordt verklaarbaar, als men weet, dat Victoria-Water ook radium bevat.
Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Literchroefflesschen, inhoudspris 32 cent.

van een inspecteur en het wapen wordt op hem gevonden. Als het niet zoo'n belabberd geval was, zou je d'r om kunnen lachen. Wat denk jij er van, Gladdice?”

„Dat je te doen hebt met den handigsten misdadiger die er op het oogenblik in het land rondloopt,” was het antwoord van den journalist.

VIERENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

WAT TOM ZAG.

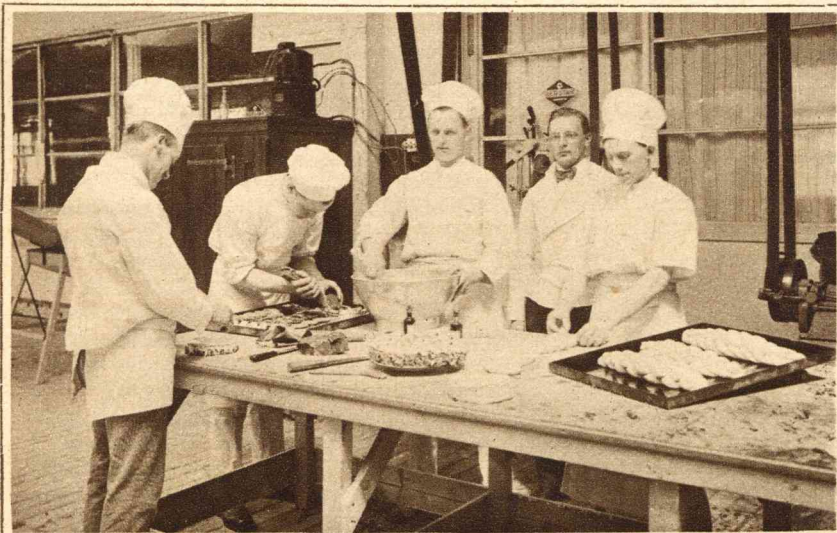
In den morgen van dezen, aan gebeurtenissen zoo rijken dag, was Tom aangezegd zich gereed te houden voor een vliegtocht naar Courtenay Peveril, om daar weer, als gewoonlijk, naar de Bank te gaan. Maar toen hem de opdracht werd gegeven, deelde Thyne hem tevens een nieuwe regeling mee, die hem verhinderde den brief mee te nemen, dien hij had klaargemaakt, om in Courtenay Peveril te posten.

„We zullen voor ons vertrek allebei gefouilleerd worden,” zei Thyne kortaf. „De ouwe wordt achterdochtig. Gowner zal ons fouilleeren. Niet dat er een speciale verdenking rust op jou of mij — het is een order, die voor iedereen geldt.”

Tom kon Ambler's „achterdocht” begrijpen. Hoewel de daad van de zes jonge aviateurs te Tauton door de jury aan een ongeluk was toegeschreven, zou de aarts-schurk toch niet graag eenig risico loopen, dat hij kon vermijden. Het was altijd Ambler's streven geweest, om aanraking van zijn personeel met de buitenwereld te verhinderen.

De brief werd dus op een veilige plaats achtergelaten, opdat hij hem den volgende Maandagavond over den muur aan Helen Learoyd zou kunnen toegoien en er werd door Gowner dus niets verdachts op Tom gevonden.

(Wordt voortgezet)

DE INTERNATIONALE BAKKERIJ-TENTOONSTELLING IN HET R.A.I.-GEBOUW.

De bakkerij in werking. Links: van links naar rechts: het garneren van taart, het spuiten op gebak, het roomkloppen en het vormen van „galles” rechts: een der aardigste stands geheel van zakken meel opgebouwd.

SCHIJN BEDRIEGT

Eindelijk, na maanden van ingespannen arbeid was ik er in geslaagd, ergens in een afgelegen dorpje aan zee, weg te schuilen om 'n beetje op mijn verhaal te komen. 'k Wist het beheer van mijn zaken in goede handen, mijn vrienden allen op reis naar oorden ver van dat, waar ik mijn toevlucht gezocht had; wat zou mij nu nog verhinderen een paar weken in zalige rust door te brengen?

Edoch, het noodlot achtervolgde mij en zond op mijn pad een schepseltje, dat mij mijn gemoedsrust ontnam en....

Maar laat ik bij 't begin beginnen.

Nadat ik mij in het gezellig pension met uitzicht op de zee geïnstalleerd had, begaf ik mij naar het postkantoor, om mijn moeder mijn adres te seinen.

Een lompe oudachtige heer nam mijn telegram in ontvangst, telde zeer nauwkeurig het aantal woorden en noemde kortaf het te betalen bedrag. Ik had intusschen het kantoor eens rondgezien en bemerkte een jonge dame, die vol ijver een Hughestoestel zat te bewerken, met een gezicht alsof ze ook vol genot piano speelde. „Een ijverig plichtgetrouw schepseltje,” dacht ik niet zonder spijt, want, met wat minder ijver beziel, zou ze misschien even naar mij opgezien hebben.

Den volgende morgen ging ik, zoo vroeg mogelijk, weer naar het postkantoor. Ditmaal was ik gelukkiger. Zij zat voor 't loket en ik zag haar mooie donkere oogen en hoorde haar lieve stem toen ze mij de postzegels overhandigde, die ik aan het loket op de brieven plakte, om nog een praatje uit te lokken. Maar de jongedame boog zich over een register en schreef ijverig. Iederen dag kwam ik geregeld. Ik wist al spoedig de uren dat zij loketdienst had. Mijn vrienden zullen zich stellig verbaasd hebben dat ik hun zooveel schreef en mijn huisgenooten konden zoo langzamerhand wel een kamer met mijn ansichten behangen hebben.

Op 'n morgen verzond ik een in het Duitsch geschreven telegram en nadat zij de woorden geteld en het bedrag van de kosten genoemd had ontdekte ik, dat ze een woord teveel gerekend. Ik, dolblij 'n aanleiding gevonden te hebben voor 'n gesprek, maakte er haar op attent.

„Schrijf dan duidelijker,” gromde ze, toen ik constateerde dat ze van het woord „Bestehen” „beste hen” gemaakt had. Zij scheen geen of aithans niet veel Duitsch te verstaan en verborg haar ergernis daarover in een snauw tegen mij.

Inplaats van daardoor 'n beetje bekoeld te worden, werd ik steeds meer verliefd op het

VREUGDE EN LEED

Ik ben blij:

Dat 'k niet tot vrouw Adèle nam,
want die is veel te dik,
Dat 'k niet tot vrouw Franciska nam,
die groter is dan ik.
Dat 'k niet tot vrouw Louise nam,
die babbelt veel te druk.
Dat 'k niet tot vrouw Annetje nam,
die slaat het geld maar stuk,
Dat 'k niet tot vrouw Geertruida nam,
die o, zoo lui kan zijn,
Dat 'k niet tot vrouw Agatha nam,
die zuur is als azijn,
Dat 'k niet tot vrouw Johanna nam,
die sigaretten rookt,
Dat 'k niet tot vrouw Marietje nam,
die zelf het eten kookt,
Dat 'k niet tot vrouw Alice nam,
die hoepelbeenen heeft.
Dat 'k niet tot vrouw Dorina nam,
die niets om kleeren geeft.

Maar 'k heb spijt:

Dat ik tot vrouw mij Corrie koos,
Want, niet alleen is die heel dik,
Maar — 'k zag het eerst te laat
met schrik —
Ook groot en babbelziek en zuur,
Verkwistend, lui en op den duur
Afstootend door haar vele rooken,
Niet te genieten om haar koken.
Haar beenen zijn krom als een
pook,
En slordig op haar goed is ze ook.

Zoo ben ik er nu ingevlogen

En dat — alleen door mooie oogen! A. 1.

mooie telegrafistje dat zoo hard werkte, zoo zedig en teruggetrokken was! Zoo'n meisje tot vrouw hebben! Dat denkbeeld liet mij niet meer los en ik zon op 'n middel, om haar mijn liefde te bekennen. Als ze maar een weinig toenadering getoond had! Maar ze bleef stug en zakelijk. Ik kon haar toch geen bloemen en bonbons zenden, onder de oogen van den ouden heer, die altijd op het kantoor bezig was. Ik kon haar toch niet op straat naloopen, zoo'n lief zedig kind in opspraak brengen!

Opeens kreeg ik een schitterend denkbeeld. Haastig begaf ik mij naar het postkantoor en schreef op een telegramformulier, zoo goed het met de slechte pen en den drabbigen inkt in den lessenaar ging.

„Ik bemin de telegrafiste van het postkantoor te”

Hier volgde de naam van de badplaats en ik adresseerde het aan een vriend van mij..

Met kloppend hard schoof ik het formulier door 't loket. Zij las het telegram zonder een spier van 't gelaat te vertrekken en noemde mij het te betalen bedrag.

Ik zocht in mijn portemonnaie naar klein geld, maar daar ik niet genoeg had schoof ik een biljet van honderd gulden naar haar toe. Zij bekeek het tegen 't licht, scheen overtuigd te zijn van de deugdelijkheid en zei toen, met 'n stem die mij opeens zeer onaangenaam in de ooren klonk: „Moet u geld terug hebben mijnheer....?”

T. LANGERHORST.

AMSTERDAMMERTJES

BOTSING.

Op den mooien buitenweg, waar de boomen zich met jeugdig groen gesierd hadden, liep het jonge moedertje achter den kinderwagen. Het kindje speelde met een paar bloemen, die moeder langs den weg geplukt had, en al door babbelde het vrouwtje tegen haar kleintje, verbod het, als het een bloem in 't mondje wilde steken, lachte als het even 'n pruilgezichtje trok, het was al liefs en vrede op den zonnigen buitenweg.

Dan nadert opeens 'n auto, zwaarbeladen en daarnaast een fietsrijder en jonge dolleman op een racefiets, voorovergebogen op zijn stuur hangend, trappend als 'n gek, niets ziende van den mooien teergroenen tooi der boomen, van de bloemen langs den weg. Hij moet de vrachtauto voorbij natuurlijk en als hij hem heeft ingehaald is juist de kinderwagen daar om hem 't passeeren te beletten. Stil houden? Geen sprake van! Hij kan nog net voorbij, tusschen auto en wagen in, maar achter het vrouwtje komt ook een fietsrijder aan, die nog passeeren wil. Die rekent er natuurlijk op dat die op het racekarretje rechts zal uitwijken en dan, als dit niet gebeurt, klinkt opeens een gekraak. Een wolk van stof, een gil, een gekreun. De twee fietsers zijn tegen elkaar gereden, de wagen is in botsing gekomen met één van de wielen en omgekanteld. Het kindje ligt in het gras, is gelukkig ongedeerd, maar schreit hevig. De jonge vrouw sust het op haar armen, terwijl een paar wandelaars den wagen recht zetten. Maar de fietsrijders..?

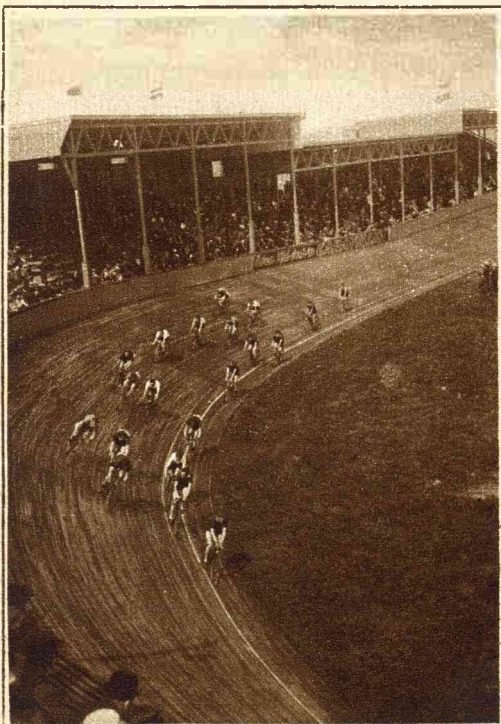
Eén ligt stil en kreunt, kan niet opstaan. De ander zit naast zijn fiets en wrijft zijn pijnlijke elleboog. Men omringt hen, vraagt en helpt, draagt den jongen woesteling een huis binnen, waar men hem op een sofa legt, en een dokter opbelt. De ander is er beter afgekomen, evenals zijn fiets. Met een geschaafden elleboog en een verbogen stuur op zijn fiets kan hij voortgaan om 't geval bij de politie aan te geven, want die op 't racekarretje heeft de schuld; heeft verkeerd uitgeweken. Het karretje, zoo licht gebouwd, is geheel in elkaar. De jonkman heeft een nekspier gescheurd, wordt een half uur later op een brancard weggebracht.

En 't jonge moedertje, nog bevend van schrik, keert met haar kindje huiswaarts, vergezeld van een paar wandelaars, allen mopperend op de onveiligheid van de wegen.

T. L.

OP DE GERMAAN-BAAN, HEMELVAARTSDAG

Voor het eerst sedert eenige jaren heeft Van Kempen weer in Amsterdam gereden. Ook anderszins was de koppelwedstrijd een goede sport.

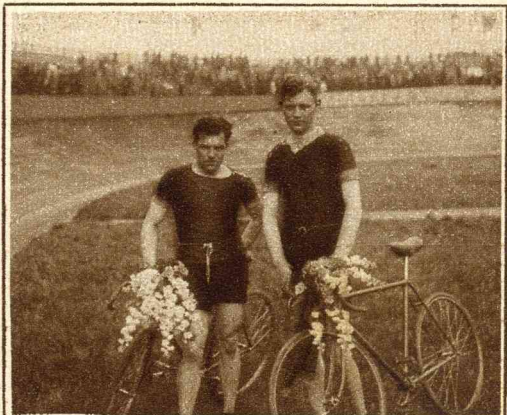
Een overzicht uit den wedstrijd.

De renners rusten en verkwikken zich wanneer hun partners in de baan zijn. We zien hier Piet van Kempen naast den Belg De Wolf.

Piet van Kempen passeert als eerste de eindstreep.

Het winnende koppel. Links Van Kempen, rechts Klaas van Nek.

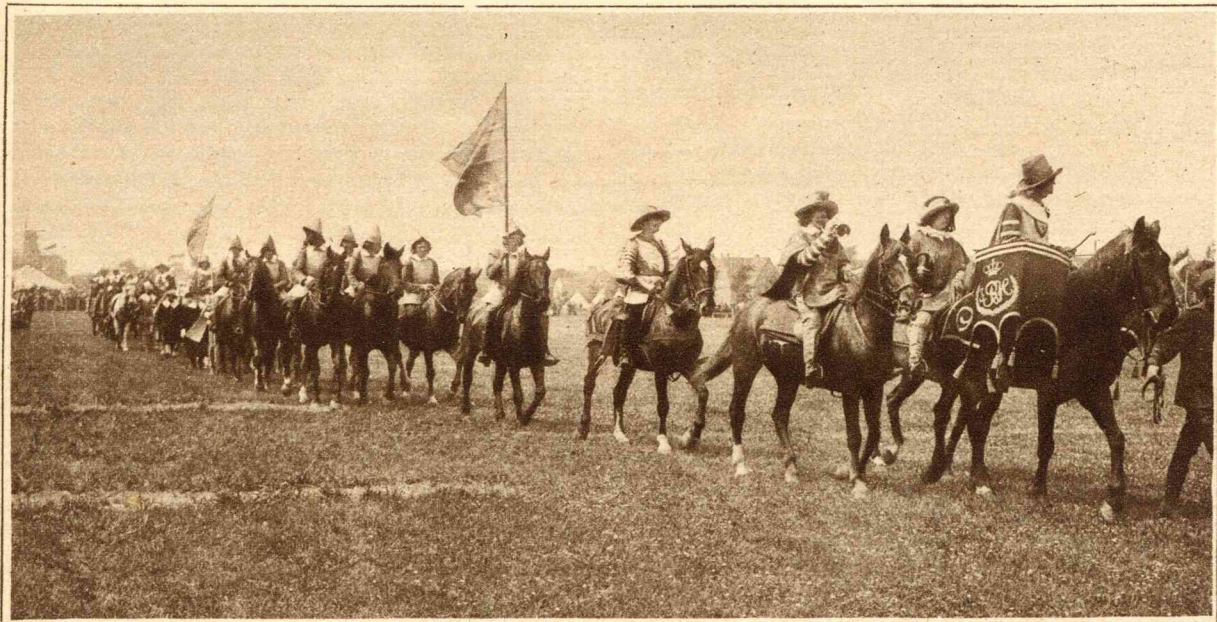
HET OPENLUCHTSPEL MET HET RIDDERTOURNOOI

Ten bate van het propagandafonds van den Bizonderen Vrijwilligen Landstorm is door de besturen der gewestelijke landstormcommissiën „Stelling Amsterdam” en „Kennemerland” met medewerking van meer

De officieele personen die op de tribune het spel bijwoonden. Van link Twist, voorzitter der Nationale landstormcommissie, Mr. A. Slob, Minister Ruys de Beerenbrouck, Minister Van Dijk en Bu

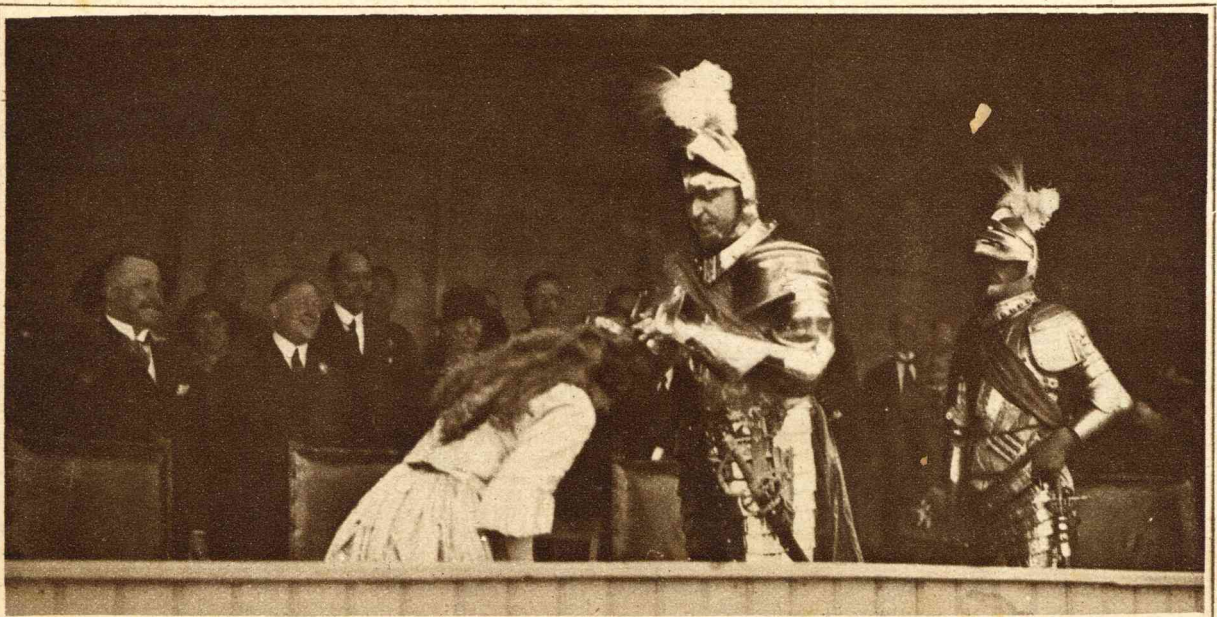
dan twee honderd leden van het bataljon „Haarlemmer veer”, te Hooft spel en riddertournooi gehouden, die schitterend geslaagd mag heeten. I

De aankomst van Prins Maurits en zijn gevolg.

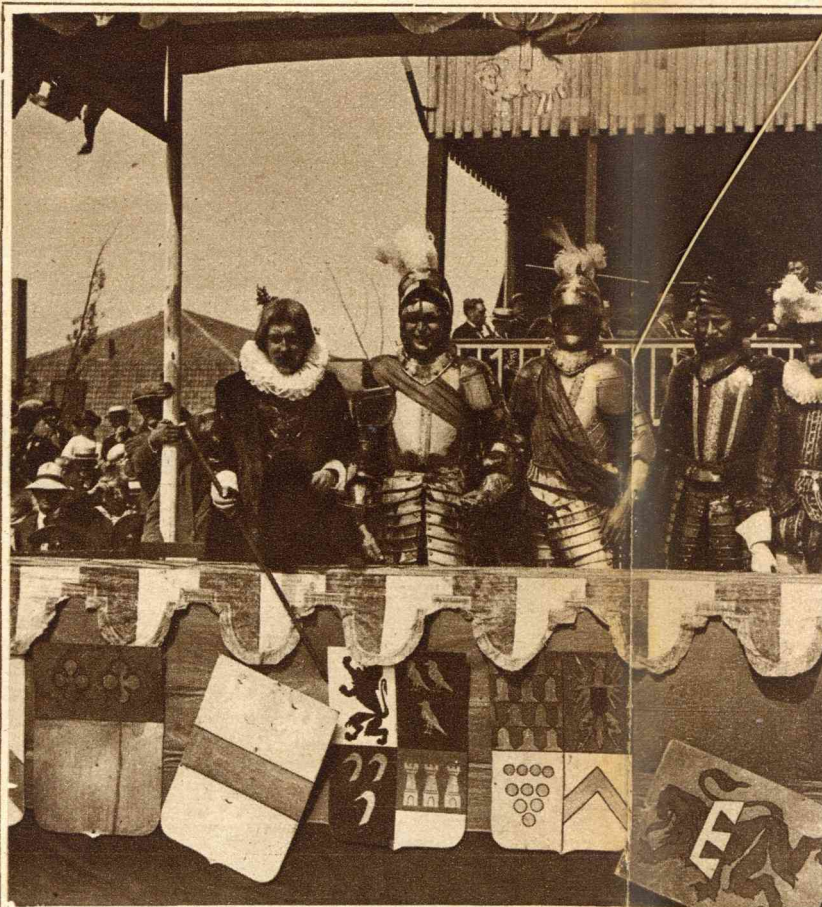
Prins Maurits met zijn beide schildknapen.

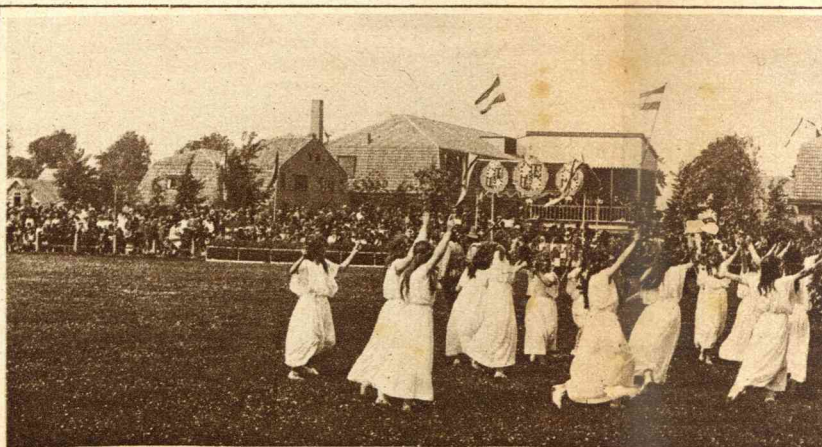
Prins Maurits kroont de dame van den overwinnaar in het steekspel tot koningin van den dag.

Uitvoering van een lentedans door een 80-tal jonge meisjes, ter ver

De Magistraat en de Stadsbevelhebber, met de hooge gasten Prins Maurits en de Stadsbevelhebber, om de spelen te volgen.

Nog een moment uit den lente-dans der maag

...ne het spel bijwoonden. Van links naar rechts: L. F. Duymaer van
dstormcommissie, Mr. A. Slob, burgemeester van Haarlemmermeer,
nbrouck, Minister Van Dijk en Burgemeester De Vlugt.

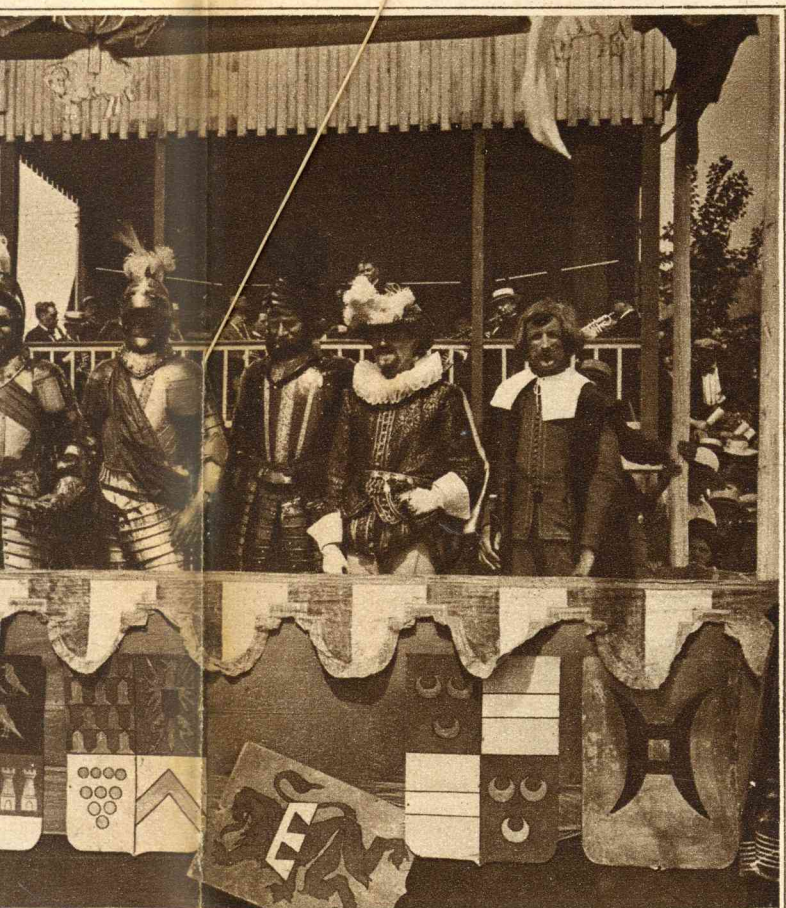
VAN DEN BIJZ. VRIJW. LANDSTORM TE HOOFDDORP

aljon „Haarlemmermeer”, te Hoofddorp een landdag met openlucht-
schitterend geslaagd mag heeten. Het openluchtspel speelt te Bergen

op Zoom in 1588, op den dag dat 's-morgens de vijand is afgetrokken, voor de Wouwsche poort, en geeft
in een reeks tafreelen de gebeurtenissen van dien dag weer, waarvan wij hier de voornaamste laten volgen.

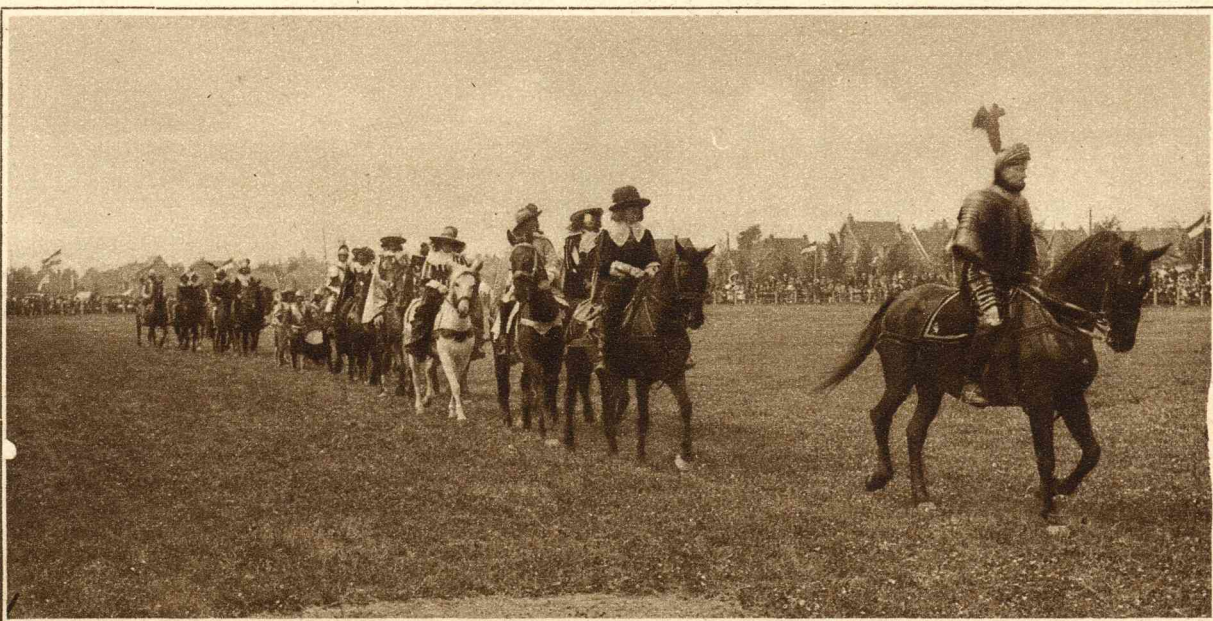
...or een 80-tal jonge meisjes, ter verwelkoming van Prins Maurits.

...er, met de hooge gasten Prins Maurits en Graaf Ernst. nemen plaats
om de spelen te volgen.

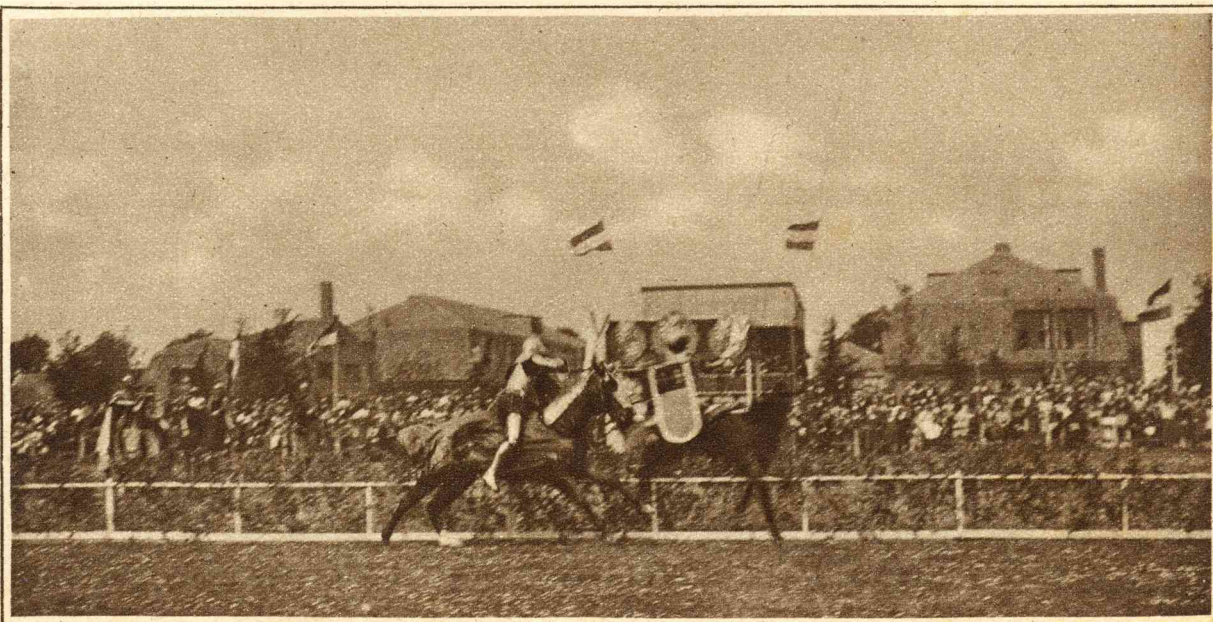
...moment uit den lente-dans der maagden.

De aankomst van Graaf Ernst (voorop) en zijn gevolg.

Het Pagespel der schildknappen: de strijd tegen den draak.

Het steekspel der ridders, dat een bijzonder mooi schouwspel opleverde.

Het lijkt er wel op, zooals daar de man met het pistool den koning onzer schilders nadert. En toch, zijn bedoelingen zijn o zoo vredelievend. Rembrandt, onze groote ijzeren Rembrandt op het naar hem genoemde plein, die zoo'n mooi nieuw voetstuk gekregen heeft, wordt nu zelf ook mooi gemaakt — de geverfde ijzeren schilder wordt een bronzen. Met de nu al bekende zandstraal-inrichting is eerst de verf van het ijzeren beeld gespoten, wat drie weken geduurd heeft en nu is men bezig in de plaats van de verf een bronslaag op te spuiten, nadat het eerst, om het roesten tegen te gaan, van een zinklaag is voorzien. Dit opspuiten, naar den uitvinder Schoop Schoopeeren genoemd, geschiedt met behulp van het op de foto zichtbare „pistool,” waarin het in draadvorm daarin aangevoerde metaal gesmolten wordt door de bekende acetyleen-zuurstofvlam. Het aan den voorkant van het pistool smeltende metaal wordt met saamgeperste lucht met groote kracht in zeer kleine deeltjes uitgedreven en op het te bespuiten voorwerp geslingerd. Elk deeltje wordt onmiddellijk gevolgd door een tweede, dat het eerste als het ware vasthamert, dit wordt weer gevolgd door een derde, dat zich aan het tweede hecht. Heel het beeld wordt op die manier met zulke fijne bronsdeeltjes bedekt, waardoor een laag ontstaat, die zich zeer vast aan den ondergrond hecht. En het resultaat zal zijn een prachtige „bronzen” Rembrandt.

ONS VONDELPARK OVERDAG EN 'S NACHTS

In aansluiting aan de foto, die wij op blz. 3 van ons mooie Vondelpark gaven, hier nog een tweetal foto's van een bloeienden kastanjeboom in een aardig laantje — twee foto's van denzelfden boom, van dezelfde plek genomen, de eerste overdag, de tweede 's-nachts. Eigenaardig is het verschil in hetgeen er op de foto's staat. Behalve de boom waarom het te doen was, staan er op de eerste kiek nog verschillende, verderop zich bevindende boomen; bij het maken van de tweede foto heeft ons kunstlicht die verdere boomen niet bereikt en wordt de indruk gewekt, dat de kastanjeboom alleen staat.

„DE SCHNORRER“

EEN CHETTO-VERTELLING

(DE BEDELAAR)

DOOR BEN ZODOK

.... Mendel was geen gewone schnorrer.... Hij was er een die beter wilde dan hij kon. Een die voortdurend zich schrap zette tegen z'n noodlot, er tegen kampte.... tot het hem eindelijk had neergeslagen en hij niet meer opstond....

Hij is nu dood....

Hij was geen gewone schnorrer....

.... Die zomeravond, waarop ik Mendel leerde kennen, is nu twintig jaar geleden. Ik stond voor de deur van het „buitenhuisje,” waar ik m'n vakantie doorbracht. Het was de eerste keer in m'n leven, dat ik mij de weelde van een vakantie had kunnen veroorloven en ik dacht er met welbehagen aan, dat het lot mij gunstig was geweest....

Heel in de verte had ik den zwer-
ver zien aankomen.
Hij was 'n jonge
man, liep gebogen
en in z'n hand
hield hij een bloei-
enden tak, waar-
mee hij de kiezel-
steentjes op den
weg voor zich uit
joeg.... Toen hij
voor mij stond,
plukte hij even in
z'n pluus-haren-
baardje en sprak
ongeveer: „Mijn-
heer, God is goed
en waar de mensch
z'n evenbeeld is..
Nietwaar, dat zegt
men toch .. zeker
weet ik 't niet....
Trouwens, ik weet
niets zeker, want
ik heb nooit iets
geleerd.... Toch
hoeft dat in dat
gevalgeen bezwaar
te zijn.... want in
de kennis van God
behoeft men geen
onderricht om God
te kennen.... Zie
om u heen.... Die
bloeiende boomen
.... daar zweeft
God's adem door
.... Zie die tak
in m'n hand
een paar weken
geleden leek het 'n dood stuk hout, nu wap-
eren er groene blaadjes aan Hoor naar
't fluiten van dien vogel en zonder iets geleerd
te hebben kunt u weten: God is goed!

Als u mij ziet zou je misschien twifelen aan
God's goedheid.... niet waar, geen schoen
aan m'n voeten, voden aan m'n lijf.... geen
cent meer in m'n zak om iets voor den honger
te koopen.... Maar weet, in ruil daarvoor
ontving ik van Hem: m'n vertrouwen.... en
m'n goeie humeur Zeg dus met mij:
God is goed.... en geloóf....

Maar nu dwalen we af.... de vraag was:
is de mensch z'n evenbeeld?.... Mag ik van
u daarop een antwoord verwachten?.... Of
u van mij misschien?.... Wie zal het u zeg-
gen?.... Niemand.... God is „eeuwig”....
en het „eeuwige” ligt buiten ons denkvermogen....

Niemand kan u zeggen of de mensch zijn
evenbeeld is.... Wel.... wel.... zou ik
iets, bijna met zekerheid durven zeggen....
Waarom.... ja.... omdat ik dat zoo voel....

Ik denk dat ieder mensch „God” zelf is....
tenminste iets van God in zich draagt om..

.... Als die veronderstelling misschien te
kras is.... dan.... ja.... dan hou ik toch
vol, dat ik iets van den Almachtigen in mij

heb; want dat voel ik hier.... met al m'n
honger.... en m'n prima Faber potlooden....
M'n honger kan ik kwijt raken als ik m'n pot-
looden kwijt ben.... Dit zijn dus, na het
spiegelbeeld en de schaduw, weer twee dingen,
die gelijk op de zelfde plaats kunnen zijn....
potlooden en honger.... En dit bevestigt de
relativiteitsleer, dat waar de potlooden zijn
ook honger kan wezen.... Daar zal ik het,
bij m'n volgende ontmoeting met rebbe
Schmarne Löwe, over hebben.... Jammer
dat ik 't hem niet schrijven kan.... schrijven
heb ik nooit geleerd.... jammer.... ja....
jammer.... Zoò zou dus een potlood mij
noodlottig kunnen worden.... want gestel
dat u mij m'n potlood niet afkoopt, dan zou

had gezonden, dien ik wel kon doen, kon laten
meegenieten van m'n „miljoenair's-behage-
lijkheid,” of 't misschien m'n vadsige-vacantie-
loomheid was, die om afleiding hunkerde, ik
weet 't niet.... maar ik nam hem mee in mijn
huis en liet hem aanzitten aan mijn disch....

M'n vrouw zette groote oogen, toen ik bin-
nen kwam en haar m'n „vriend” Mendel voor-
stelde, die dezen dag onze gast zou zijn. M'n
lust tot experimenteeren kennende, maakte
ze mij er geen verwijt van, al bekende ze mij
ook later op den avond bezoek van dergelijke
gasten toch wel minder aangenaam te vinden.
Het was 's avonds tien uur.... tien uur.... de
klok had al geslagen en ik wist dat het tijd
was, om Mendel buiten den deur te zetten en

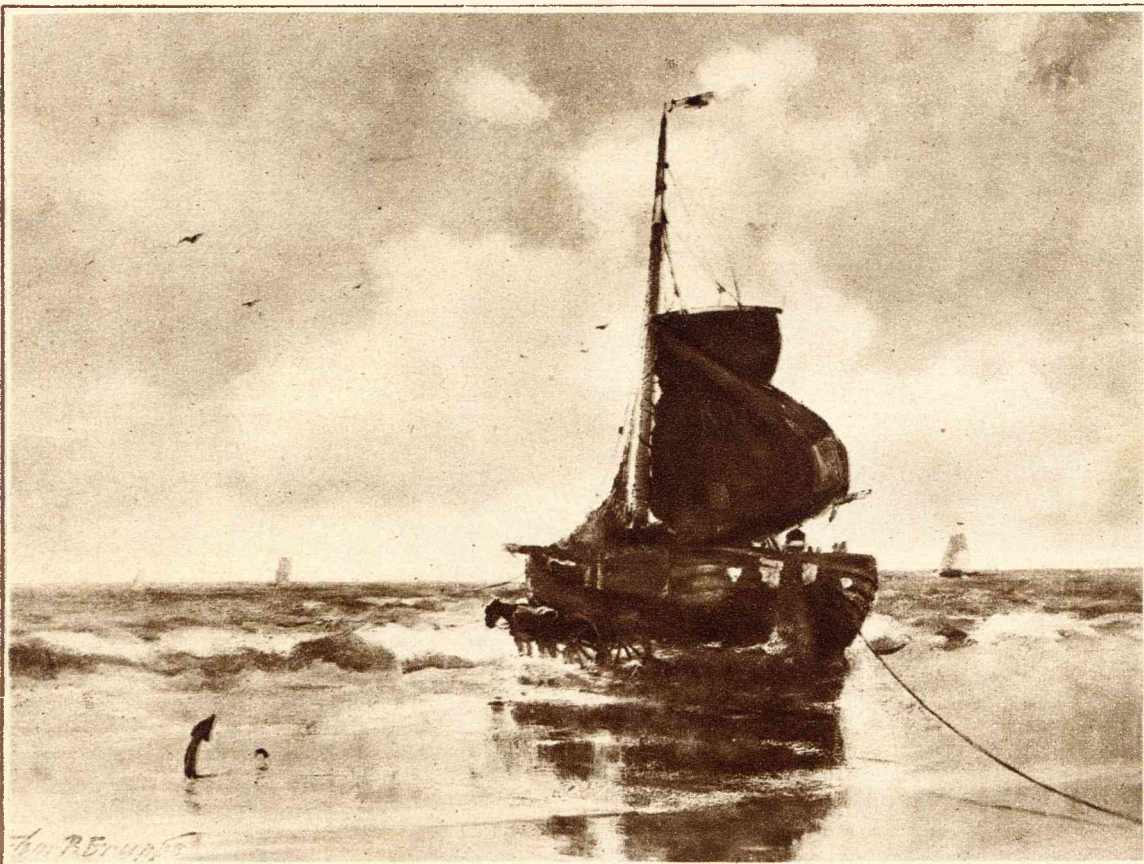
ik kon niet.. Had
ik hem 's middags
schramper als m'n
„vriend” voorge-
steld, inderdaad
was er nu iets als
warme vriendschap
voor Mendel in
m'n hart geboren.
Ik was toen pas
gepromoveerd en
verzon den leugen,
dat ik hem een bij-
uitstek geschikt
proefkonijn vond,
om de hypochon-
drie in praktijk te
bestudeeren, dat
ik hem daarvoor
eenige weken bij
mij wilde houden,
om op hem een
door mij samenge-
steld serum te
probeerden. Het ver-
wonderde mij, dat
m'n vrouw mijn
diagnose, niet op
den eersten avond
al, in twijfel heeft
getrokken, daar
Mendel zich deed
kennen als 'n zeer
blijmoedig mensch,
vol levensdurf en
goed vertrouwen.
Wat ik vooral in
hem bewonderde,
was z'n onbedor-
ven, gezonde, oer-
natuurlijke denk-
vermogen.... met
'n verstand dat

nimmer gedwongen was praktisch te den-
ken, zoo te denken, als zoogenaamde ont-
wikkelde menschen denken, ontraadselde bij
axioma na axioma; met toemeloze geestdrift
werd de diepzinnige, verheven gedachten sfeer
van vele wijsgeeren getoetst en gepijld.. En
dien eersten avond al, kende Mendel twaalf
karakters van het alfabet uit het hoofd..

Nu, nu, zou hij lezen leeren.... en schrij-
ven.... En dan zou hij rebbe Schmarne Löwe
zelf kunnen schrijven hoe gelukkig hij was,
met z'n nieuwen vriend Dr. Emanuel Borough,
die hem in z'n huis had ontvangen, aan z'n
tafel, als z'n gelijke. Hoe hij tranen in de oogen
had gekregen, toen de dokter hem een hand
had gegeven en zei: dat hij mocht blijven in
zijn huis, zoolang hij wilde.... En.... dat hij
nu een beter mensch zou worden....

Dit alles schreef Mendel drie weken later,
al was het dan ook niet heelemaal zonder fouten,
aan rebbe Schmarne Löwe.... en toen
de brief heelemaal af was.... krabbelde hij
er onder: rebbe.... de menschen zijn goed
voor me.... maar ik ben zoo ongelukkig....

Toen Mendel vier weken in m'n huis had
vertoefd, sprak m'n vrouw op 'n morgen:
„Dokter, ik geloof dat je je in je diagnose
vergist, want onze patient ziet er slechter

KATWIJKSCHE VISSCHERSCHUIT.

Het is al jaren geleden, dat we den schilder Char. P. Gruppé in zijn atelier te Katwijk, met uitzicht op de zee, bezochten. Daar schilderde hij die zee, daar schilderde hij het Katwijksche visschersleven, tot hij ten slotte naar Amerika verhuisde, waar hij sedert als kunstenaar veel naam gemaakt heeft. Hierboven geven wij een reproductie van een zijner in Amerika, naar schetsen, vroeger in Katwijk gemaakt, geschilderde bom op het Katwijksche strand.

ik den hongerdood moeten sterven.... maar
dat zal met God's hulp en uw goedertierend-
heid.... niet noodig zijn.... Want, wat
beteekent 't voor u, als u zegt: Mendel.... Ik
heet Mendel.... geef me et een....

U zelf bevoordeelt u er mee.... want ik
kan goedkooper dan de winkel leveren.... u
hoeft bij mij de verlichting niet te betalen....
en de pui belasting.... en mij.... mij....

Een oogenblik dacht ik dat hij 'n gewone
„schnorrer” was.... en onderbrak ik aarts-
vaderlijk wijs z'n woordenvloed: „Waarom
heb jij niet 'n vak geleerd en schooier je met
potlooden?....”

In wondere straling glansden z'n oogen
die opkeken naar den hemel....

„Vraag de zon, waarom ze schijnt ..
Vraag de zee.... waarom ze eeuwig beweegt..
Wilt u daarin verandering brengen?.... Hun
natuur is zoo.... Heel gemakkelijk kan ik
het me zelf en ook u maken, door eenvoudig
kört te zeggen: ook mijn natuur is zoo, zooals
ze nou eenmaal is.... Graag.... graag had
ik anders gewild.... beter.... maar.... Ik
ben het nou eenmaal zoo gewoon.”

Toen ik weet niet wat mij er toe heeft gebracht;
of 't m'n gevoel van dankbaarheid jegens den
Schepper was, die mij iemand op m'n weg

uit dan toen hij hier kwam. Zou je niet een ander middel op hem toepassen?.... De woorden die mijn vrouw in scherts tot mij sprak, gaven mij meer leed dan zij ooit vermoeden kon.... Mendel's lijden van de laatste paar weken was ook mij niet ontgaan en ik wist dat z'n eenige geneesmiddel was: hem z'n vrijheid terug geven. De jongen die mij na aan het hart was komen te liggen, waarvan ik had gehoopt met zorg en toewijding een nuttig mensch in de maatschappij te maken was verloren voor ons. Ik herinnerde mij z'n woorden: „vraag de zon.... waarom ze schijnt.... vraag de zee, waarom ze eeuwig beweegt.... hun natuur is nou eenmaal zóó....” en ik besloot hem in z'n element, de natuur te doen terugkeren — hem z'n vrijheid weer te geven.

Den ochtend daarna is Mendel weggegaan.... Hij kon nu lezen en schrijven.... Ik gaf hem een notitieboekje mee.... Potlood behoefde hij niet; hij had z'n voorraad nog ongeschonden in den zak van z'n ouë jas, die hij terug verlangde.

Toen scheurde hij 'n blaadje uit het boekje en schreef er op: „U was goed voor me.... Toch ben ik blij.... vraag de zee, waarom ze beweegt”.... Ik las het en voelde dat m'n oogen vochtig werden.... Toen Mendel bij den bocht van den weg was, wuifde hij nog met z'n hand.... en verdween.... Dat is nu twintig jaar geleden.... Mendel was geen gewone schnorrer.... Hij was er een die beter wilde dan hij kon....

Herinner je je hem nog vrouw-lief?

Nu zal ik je vertellen, waardoor ik mij dit alles weer zoo in 't geheugen heb geroepen en waardoor ik mij zoo ellendig voel....

Vanmorgen gaf ik college en doceerde anatomie.... Ik was juist bezig den schedel te ontleden van 'n zwerver „zonder familie,” die in 't ziekenhuis gestorven is, toen ik mij herinnerde dat zuster mij 'n briefje had gegeven dat men gevonden had in het bed van een op zaal 4 gestorvene, en dat ik verzuimd had te lezen. Ik opende het couvert en las: „Dr. Emanuel Borough.... U zult u mij herinneren — Mendel.... Ik heb 't zoo ellendig gehad.... en moest m'n lijf verkoopen aan de snijkamer, om niet van honger om te komen.... U bent ook 'n jehoe, 1) — en zult me begrijpen, u bent 'n man van gezag.... Zeg toch.... zeg toch.... dat ze mijn hoofd er niet afsnijden.... omdat ik mij schaam.... er zonder voor God's rechterstoel te verschijnen.”....

.... Ik kan je niet zeggen wat er in mij omging toen zuster zei, dat 't hoofd dat wij ontleedden.... van Mendel was....

Mendel.... Hij is dood....

Hij was er een die beter wilde — dan hij kon.... een, die zich schrap zette tegen het noodlot.... tot hij niet meer opstond.... Hij was geen gewone schnorrer....

1) Jehoe = jood.

ONS KINDERHOEKJE

KABOUTERVREUGD

Zoo kwam het dat Oolijk en Luchthart elkaar ontmoetten. Luchthart sprong wel een meter van den grond van louter plezier toen hij de kaars zag.

„Help mij maar een handje,” zei Oolijk, „ik ben zoo moe als een hond.”

En samen sjouwden ze de kaars naar het kamp. 't Gaf een heele opschudding onder de broers. Luchthart ging dadelijk op zoek naar vuursteentjes, want hoe moesten ze hem anders aansteken? De Oudste moest vuur slaan. Oolijk zat op een grooten paddestoel toe te kijken en uit te rusten. Dat had hij wel verdiend.

Er barstte een luid hoera los toen de kaars brandde. De kabouters dansten en sprongen in 't rond van plezier. Zij trokken Oolijk in den kring en maakten een rondedans om het groote licht.

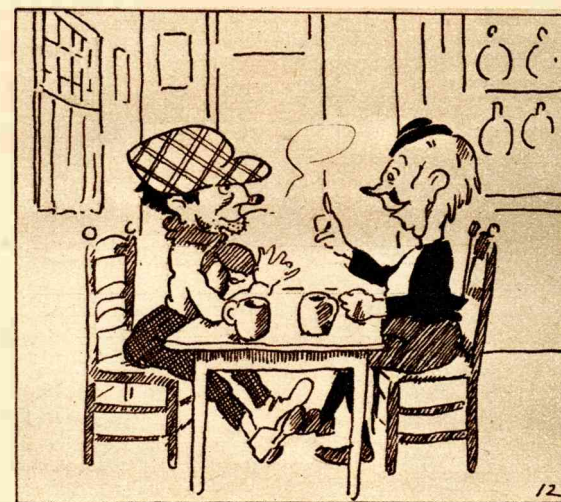
BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

En toen.... bezon Boer Japiks zich,
Z'n jakkie was ie kwijt,
„O, o, hoe dom, hoe dwaas was ik,
O Trijn wat heb 'k een spijt.
Die kikkers? Ja! Ach 't is ook waar,
Die kwekken altijd a-k,
Begrepen niets van al mijn vreugd,
Noch van m'n bonte jak.

En toen hij zoo te huilen liep
Met wanhoop in z'n hart,
Kwam plots een spitsboef op hem af,
Die vroeg: „Waarvoor zoo'n smart?”
„Ach,” zuchtte Japiks heel beleefd,
„M'n jakkie ben ik kwijt,
Ik gooide 't in die gindsche sloot,
Ach o, wat he-'k een spijt.”

„Kom kom m'n waarde beste vriend,
Wij gaan hier 't kroegie in.
Wij nemen dan een fijn glas bier,
Is dat niet naar uw zin?”
En menig glaasje schuimend bier
Had Japiks al betaald
En heel de winst was opgebruikt
Met 't varkentje behaald.

(Wordt vervolgd).

't Was een waar feest, dat duurde tot middernacht. Nauwelijks had de klok twaalf geslagen of er vertoonde zich een groote zwarte kater, die met vlugge passen op het licht afkwam.

„De Booze Geest,” riep de Oudste verschrikt uit.

Als een wervelwind stoven de feestvierenden uit elkaar. Toen de kater bij het kleine, brandende stompje kaars kwam was er geen Kabouter meer te zien.

Zoo eindigde het feest juist op tijd, want de kaars was opgebrand. Nog een paar maal sputterde het steeds kleiner wordende vlammetje omhoog, toen doofde het geheel uit.

In het Kabouterkamp was de rust weer-gekeerd en de zwarte kater zette zijn nachtelijken zwerftocht voort.

JETTY DE VRIES.

Het was onrustig in de groote studiezaal der Kostschool. De derde klas „zat” met haar Engelsche vertaling. Eenige derde klassers hadden den anderen inlichtingen gevraagd en hen er op opmerkzaam gemaakt, dat het buitengewoon moeilijk was. Dezen vonden het nu ook moeilijk en algemeen was men het er over eens dat de leeraar wel wat veel van zijn leerlingen vergde.

Piet van Burcht keek nijdig als een spin. Piet was surveillant. Dit staat op een kostschool gelijk met een jongen die op de gewone school moet „opletten” of „voor de klas staan”. De surveillant heeft er voor te zorgen, dat er orde heerscht in de studiezaal en dat de rector ervan op de hoogte wordt gesteld, wie die orde verstoort.

De Politieagent — dit was de geliefkoosde bijnaam van den surveillant — gaf met fonkelende oogen en eenige driftige handbewegingen den derde klassers te kennen, dat het vat, waarin hij zijn geduld bewaarde, bijna tot op den bodem was uitgedroogd.

Het mocht echter niet baten. Een der jongens, die deze welsprekende teekenen van een naderend onweder niet had opgemerkt, stond op dit zelfde oogenblik op, en begaf zich met boek, papier en potlood, naar een kameraad, om inlichtingen.

Woedend sprong VanBurcht achter zijn lessenaar overeind, liep den schuldige bijna ondersteeven, liet de deur met een smak achter zich dicht vallen en klopte eenige oogenblikken later aan de deur der kamer van den rector aan.

De derde klas, die dezen stormloop had begrepen, verstomde plotseling, en boog zich ijverig over de boeken. De jongen, die zijn zitplaats had verlaten, nam met zooveel vuur achter zijn lessenaar plaats, dat de inhoud van zijn inktkoker over zijn schrift stroomde.

Met een gezicht van: „Het is jullie eigen schuld!” kwam de „politieagent” terug en ging weer achter zijn lessenaar zitten.

Nog geen minuut later werd de deur van de studiezaal weer geopend en de Engelsche leeraar trad binnen.

Hij vroeg, of de derde klas het met haar Engelsche vertaling niet afkon.

Niemand antwoordde.

Of het dan soms wat moeilijk was?

Joop van Berkel, haantje-de-voorste van de derde klas, durfde zeggen, dat het niet gemakkelijk was.

De leeraar antwoordde, dat hij niet begreep, dat degenen, wien het werk zwaar viel, nog tijd over hadden, om te spreken. Hij zou zijn best doen om voor diegenen den volgende middag — een wandelmiddag — beschikbaar te doen stellen voor hun Engelsche vertaling.

De jongens bogen weer over hun boeken en trachtten te begrijpen, of de straf nu reeds was uitgesproken, of dat het nog slechts een bedreiging gold.

(Wordt voortgezet)

ROOKT

Spa-kam

DE VROUW EN HAAR RIJK

De echtgenoot van den Engelschen arbeidersminister J. H. Thomas in hoftoilet bij een feest op Buckingham Palace.

HET BEROEP VAN HUISVROUW

Onder bovenstaanden titel schrijft mevr. mr. J. Brans-Woltering in „De Nederlandsche Hanze”:

Onze jongste tijd wil van de jonge meisjes vóór alles goede huisvrouwen maken, de gehuwde vrouwen alléén voor haar gezin doen leven. Door de eersten weer uitsluitend voor de huishouding op te leiden, de laatsten zoo veel mogelijk uit ambten en betrekkingen te weren, tracht men dit doel te bereiken. Alles in de overtuiging, dat het belang van gezin en maatschappij zulks eischt.

Je zoudt hieruit opmaken, dat er op 't oogenblik groote behoefte aan flinke, degelijke huisvrouwen bestaat en bijgevolg de arbeid van deze door een ieder geapprecieerd wordt. Wie dit laatste denkt, heeft het echter mis, hoor. De huishoudelijke arbeid is bij de meeste menschen nog altijd minder in tel dan welke andere ook. De dochter, die moeder in de huishouding helpt, wordt veel minder gewaardeerd dan de zusjes, die op kantoor of school haar eigen kost verdienen. O, die doet niets, die is in het huishouden, wordt van eerstgenoemde gezegd.

Volgens de heerschende meening is het huisvrouw zijn in eigen gezin geen beroep. Men beschouwt dit niet als 't verrichten van productieven arbeid. De man alleen werkt voor den kost. Vrouw en kinderen worden door hem onderhouden. De vrouw verdient dit onderhoud niet door haar arbeid, maar moet er haar man dankbaar voor zijn.

Deze opvatting is hoogstens gerechtvaardigd voor vrouwen, die de geheele regeling van het huishouden aan vreemden kunnen overlaten en zelf niets behoeven te doen dan het geld van haar man uit te geven. Een heel klein gedeelte der huisvrouwen valt echter onder deze categorie. Het meerendeel wordt door de miskenning van haar werk groot onrecht aangedaan.

Laten we eens even nagaan, wat er o.a. van een goede huisvrouw zoal gevergd wordt. Niet van één, maar van wel tien beroepen moet zij op de hoogte zijn.

Zij moet immers beurtelings o. a. als boekhoudster, naaister, kleermaker, kookster, banketbakker, onderwijzer, verpleegster, koopvrouw kunnen optreden. 't Laatste nog wel in een reeks van de meest uiteenlopende artikelen. Ze moet zorgen, dat man en kinderen des morgens op tijd aan 't werk kunnen gaan. Vóór hun taak begint, is zij al geruimen tijd in de weer. Als haar man 's avonds van zijn zigheden uitrust, moet zij nog de kinderen naar bed brengen, theeschenken en vóór alles het haren echtvriend zoo gezellig mogelijk maken. 't Mag aan haar humeur of uiterlijk niet te merken zijn, dat ze den heelen dag gewerkt heeft.

Hebben haar huisgenooten vakantie, dan heeft zij 't dubbel druk. Want die meenen in dien tijd eens flink door haar verwend te moeten worden.

En dan durft men haar nog rekenen onder degenen die geen beroep uitoefenen, doch door anderen worden onderhouden. Is het wonder dat er vrouwen zijn, die boven een zoo offerende en zware, maar toch zoo weinig getelde taak een goed gesalarieerde, kalme betrekking buitenshuis verkiezen, waarin haar prestaties de verdiende waardeering vinden?

Wil men de vrouw voor 't gezin behouden, dan zal men haar in de eerste plaats moeten overtuigen, dat huisvrouw zijn een beroep is, niet alleen bij geen enkel achterstaande, doch een der mooiste en belangrijkste der maatschappij. Men zal haar moeten laten voelen, dat haar arbeid in dat beroep het meest wordt geapprecieerd. Door een dergelijke waardeering zal meer worden bereikt dan door de dwangmiddelen, waardoor men haar op 't oogenblik wil noodzaken de taak van huisvrouw op zich te nemen.

ONDERWIJS VOOR MEISJES.

Prof. Dr. G. Révész, directeur van het psychologisch-paedagogisch instituut te Amsterdam heeft een paar weken geleden op 'n oudersavond gesproken over het gemeenschappelijk onderwijs van jongens en meisjes in de Middebare school.

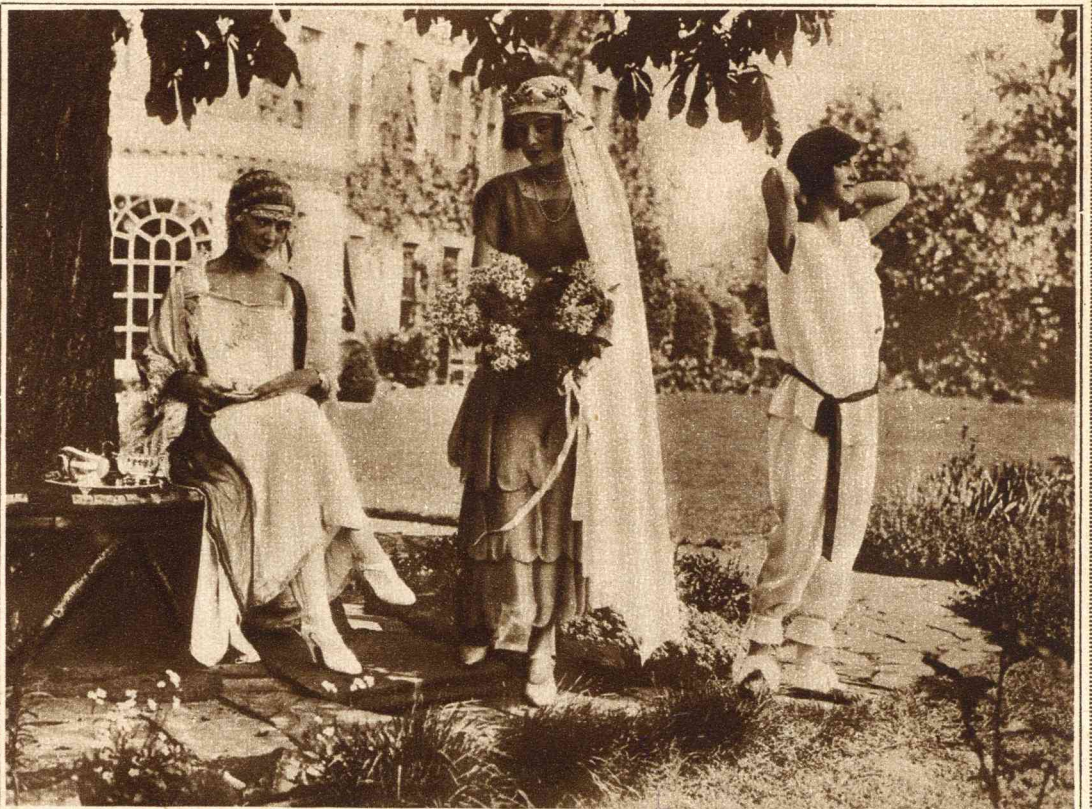
De professor zeide o.m., dat er wel degelijk verschil was in prestatie-vermogen en dat het algemeen prestatievermogen der meisjes na het 14e of 15e levensjaar geringer is dan dat der jongens, tenminste gemiddeld. Dit vond zijn oorsprong niet in geestelijke minderwaardigheid, maar in het verschil in fysieke en psychische gesteldheid. De meisjes stellen belang in andere dingen, haar natuurlijk levensdoel is anders; ook de traditioneele opvattingen harer omgeving spelen een rol. Zij blinken uit in andere eigenschappen en die eigenschappen kunnen van even groote waarde zijn als de meer mannelijke, ja, die in bepaalde levensomstandigheden zelfs nog overtreffen. Bij de geestelijke opvoeding van jongens en meisjes en bij de school-organisatie moet daarmee rekening gehouden worden.

Daarom is het eisch, dat de meisjes onderwezen moeten worden op haar passende wijze. Maar dit alles geldt voor gemiddelde scholieren. In verschillende gevallen kan de verhouding geheel anders zijn en kan de coïncidentie een voordeel wezen voor het meisje.

NUTTIGE WENKEN.

Natte schoenen moet men niet op de zolen wegzetten, maar op de zijde leggen, opdat het vocht gemakkelijk kan verdampen. Echter mag men ze niet te dicht bij de kachel laten drogen, daar het leer dan hard wordt.

Een natte zool slijt spoediger dan een droge.

DE BRUIDSDAG. — Op een Londensche mode-show werden, zooals onze foto toont, door eenige bekende tooneelspeelsters, de phasen van den bruidsdag in origineele toiletten voorgesteld.

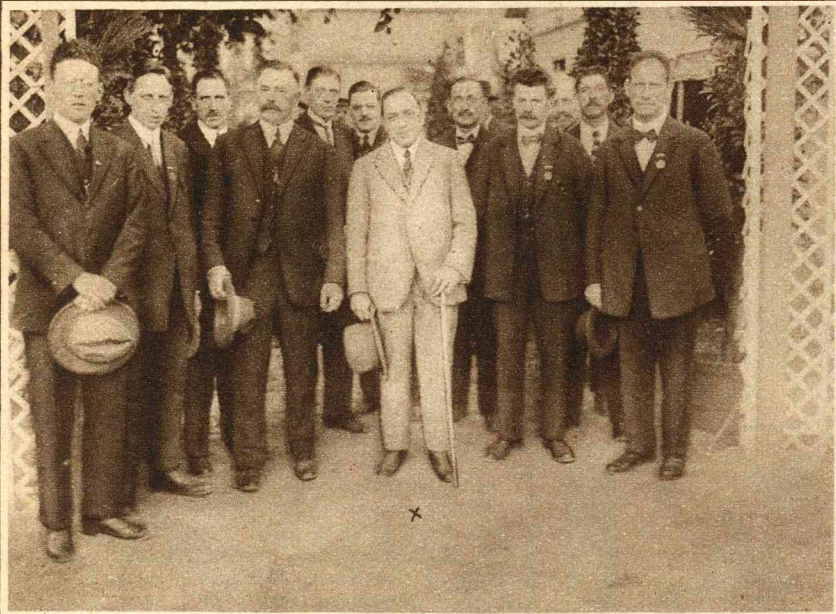
GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA" (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct. rembourss 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

DAMES! Moderne Inrichting voor
HAARWASSCHEN . . . f 1.—
Dito met ONDULATIE . . . 1.25
Dito extra . . . 1.75
KAPPEN . . . 0.75
MANICURE . . . 1.—
ELEC. VIBROMASSAGE . 1.—
MAISON BOLTEN
Kalverstr. 177, late étage.
VAKKUNDIGE BEHANDELING

STADSNIEUWS

De buurtvereniging „Westerkwartier“, heeft in een tent op haar speelterrein aan het Van Beuningenplein een tentoonstelling georganiseerd van jeugdwerk der kinderen voor wie deze vereniging zich zoo inspannt. De opening heeft plaats gehad door den Wethouder van Onderwijs, E. Polak, dien we hier afbeelden, te midden van het Bestuur van „Westerkwartier“.

In aansluiting op de foto in ons vorige nummer, betreffende de Amsterdamsche Aardappelen Coöperatie, brengen we hier een der tentjes in beeld, zooals die in de stad ten verkoop der aardappelen zijn geplaatst. In deze tentjes (het hierboven afgebeelde staat in de Westerstraat) worden de aardappelen tegen 10 ct. per K.G. verkocht.

Lord Robert Cecil, de bekende Engelsche staatsman, die in ons land lezingen heeft gehouden, bij zijn aankomst Maandagavond aan het Centraal Station gekiekt, waar hij zoo welwillend was voor ons te poseeren.

Vrijdag is een der kranen op het werk in het betondorp aan den Ringdijk door een windvlaag omgeworpen, juist toen een bak cement werd opgeheschen. De aan de in aanbouw zijnde woningen toegebrachte schade is slechts gering.

De korfbalwedstrijd tusschen de vertegenwoordigende 12-tallen van Amsterdam en Rotterdam werd Zondag j.l. op het Parkschoouwburchterrein gespeeld en eindigde in een 6-1 overwinning voor Rotterdam. Links: Een zeer fraai moment voor één der korven. Rechts: Men ziet dat de Amsterdamsche korf herhaaldelijk in gevaar was.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
 TELEFOON ZUID 8361

DE INSPECTIE.

Er waren klachten ingekomen, dat in een bepaalde wijk van de stad veel meer menschen in de huizen bijeen woonden, dan met het oog op zedelijkheid en hygiëne wel wenschelijk was.

Een inspecteur van bouw- en woningtoezicht en een inspecteur van de volksgezondheid gingen er samen op uit om een onderzoek in te stellen. Aan een woning waar zij aanschelden werd hun opgedaan door de dochter des huizes en een der heeren vroeg haar:

„Hoeveel menschen wonen hier, meisje?”

D'r woont hier niemand; we zijn hier maar voor een paar weken gelogeed.

„Maar hoeveel menschen zijn er dan hier?”

„Ik alleen. Vader is gaan wandelen en moeder...”

„Nee, zoo bedoel ik het niet,” zei de vrager ongeduldig, „ik wil alleen maar het aantal bewoners van deze woning weten. Hoeveel personen hebben hier vannacht geslapen?”

„Ja, ziet u,” was het antwoord, „ik heb vreeselijke kiespijn en mijn broertje had oorspijn en we hebben allebei zoo hard gehuild, dat niemand heeft kunnen slapen.”

Toen zeiden de heeren, dat ze wel eens terug zouden komen.

HET BELANGRIJKSTE.

De onderwijzer had over allerlei uitvindingen van den laatsten tijd verteld. „Wel Jantje,” zei hij ten slotte, „kan jij me nu nog een ander belangrijk iets noemen, dat vijftig jaar geleden nog niet bestond?”

En tot zijn verbazing antwoordde Jantje onmiddellijk: „Ik.”

DE KLEINE ZAKENMAN.

Hij had geduldig een paar uren lang zitten visschen, zonder dat er ook maar eenmaal een had willen bijten, toen er een kleine jongen op hem toekwam.

„Lukt het nogal, baas,” riep hij.

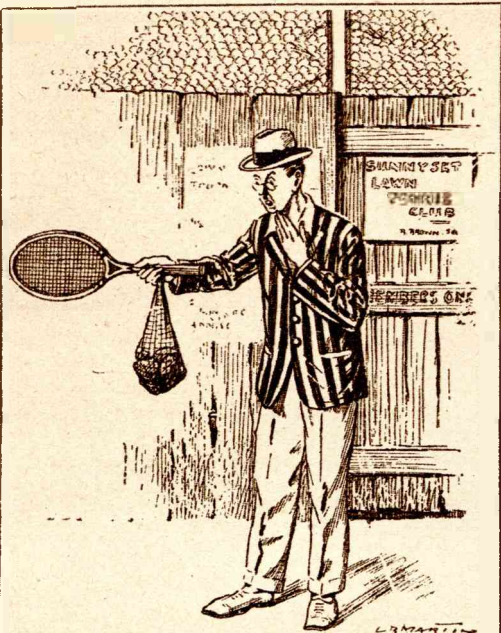
„Hoepel op, jong!” bromde de hengelaar.

„Word u maar niet kwaad, mijnheer,” zei de jongen, weer teruggaande, „ik wou u alleen maar zeggen, dat mijn vader de beste vischwinkel heeft, en vlak bij, rechts op den hoek van de Hoogstraat.”

SCHERP.

Een passagier van de stoomtram mopperde tegen den conducteur over den langzamen gang van de tram. Ten slotte werd de conducteur nijdig en zei: „Kijk eens, mijnheer, als u niet tevreden bent over de snelheid van de tram, gaat u er dan uit en loopt u.”

„Dank je wel,” zei de passagier, „maar om je de waarheid te zeggen, al heb ik niet veel tijd, zóó'n haast heb ik toch nog niet.”

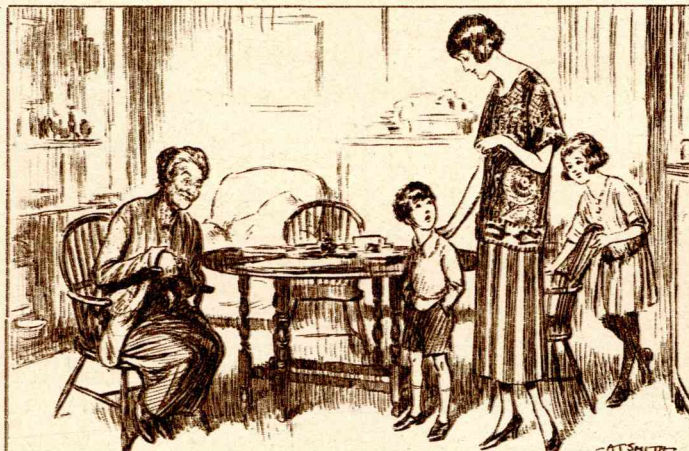
De verstrooide Pietersen: „Lieve hemel, nou heb ik de aardappelen meegenomen! Als Marie nu de tennisballen gekookt heeft, dan ben ik verloren.”

AI!
 Vrouw: „O, Henri, m'n trouwring is van m'n vinger gegleden en ik kan hem niet meer terug vinden.”

Man: „Wees maar bedaard; ik heb hem in m'n portemonnaie gevonden.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en is absoluut onschadelijk. Proef-
 flacon 85 cts. Rembours 40 cts. hooger voor porto. Wederver-
 koopers korting. Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
 B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
 Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

NieuweFransche gouvernante, tot kleinen jongen: „Parlez vous français?”
 Moeder, als de jongen niet antwoordt: „De juffrouw vraagt of je
 Fransch spreekt?”
 Kleine jongen: „Waarom kan ze dat dan niet zeggen?”
 The Passing Show.

„MERCURIUS” KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383, Tel. 47400
 AMSTERDAM

Speciale aanbieding in dozen en mappen postpapier

EEN RECORD-REIS.

In Hollywood, de Amerikaansche film-stad, zou een interieur-scène worden opgenomen voor een nieuwe film en de regisseur, die niet gestoord wilde worden, zei den jongen die als portier dienst deed, dat hij niemand, onder welk voorwendsel ook, mocht binnenlaten.

„Als iemand naar mij persoonlijk vraagt,” voegde hij er aan toe, „dan zeg je maar dat ik naar Calcutta ben vertrokken.”

Na een paar uur van ingespannen arbeid was de scène behoorlijk gefilmd en de regisseur vroeg, naar buiten gaande, den jongen of er iemand geweest was.

„Ja, mijnheer,” antwoordde de jongen, „mijnheer die-en-die,” (en hij noemde een der vervelendste bezoekers, die altijd en altijd weer het werk kwamen storen) „was er en vroeg naar u.”

„En heb je hem gezegd, dat ik naar Calcutta was?”

„Ja mijnheer, ik zei dat u vanmorgen was vertrokken.”

„Uitstekend. En wat zei hij?”

„Hij vroeg wanneer u terug zou komen en toen heb ik hem gezegd, dat het wel niet meer voor de lunch zou zijn, mijnheer.”

HET GESCHENK.

„Wat geef jij je man voor zijn verjaardag?”

„Een kistje van honderd sigaren.”

„Wat heb je daarvoor betaald?”

„Niets. De laatste maanden heb ik alle dagen een of twee sigaren uit zijn kistje genomen. Hij heeft het niet bemerkt en hij zal het zeker op prijs stellen, dat ik kom met de soort die hij altijd rookt.”

DANK U.

Patient: „Wat, drie gulden rekent u voor het trekken van een tand? Daar moet ik minstens een uur voor werken.”

Tandarts: „Als ik u daar een plezier mee kan doen, wil ik ook wel een uur aan uw tand blijven trekken.”

DE VOORDEELIGE MUZIEKLESSSEN.

„Ja de muzikale opvoeding van mijn dochter heeft al heel wat opgeleverd.”

„Hoezoo?”

„Wel, ik heb de huizen links en rechts van het mijne voor ongeveer de helft van de waarde gekocht.”

HET LAATSTE.

De lastige dame had reeds eenige dozijnen overhemden gezien, zonder haar keus te kunnen vinden.

„Hebt u nou anders geen overhemden?”

„Jawel, dat wat ik aanheb,” zei de wanhopige winkelier.

DE VERKLARING.

Een tourist en zijn vriend maakten een tochtje per auto in de bergen. Op een gegeven oogenblik vroeg de man aan den chauffeur eenige bijzonderheden over den berg waar zij juist tegenop reden.

„Bijzonderheden, bijzonderheden? die zijn er van dezen berg niet, 't is een berg zooals de andere, maar met niets bijzonders. Alleen wordt er een aardige geschiedenis verteld in verband met dezen berg.”

„Zoo? Vertel die dan maar.”

„Wel, op een mooien dag gingen er eens twee menschen, die op de huwelijksreis waren, den berg op. Honderden menschen zagen hen gaan, hooger en hooger, tot ze ten slotte niet meer te zien waren. En nooit zijn ze teruggekomen.”

„Wat was er dan met hen gebeurd?”

„Niets. Ze waren den berg aan den anderen kant afgegaan.”

VOOR HEM NOG ERGER.

Een man stond op dat afschuwelijkste van alle straat-muziek-instrumenten, de occurina, te blazen en de arme belastingbetaler op de eerste étage van het huis waar hij voor stond kon het niet langer uitstaan en ging naar beneden om te protesteeren.

„Man,” zei hij nijdig tot den blazer, „ik kan dat snerpende geluid niet langer verdragen, ik word er gek van.”

„Dat geloof ik graag, mijnheer,” antwoordde de speler, „maar wat moet ik dan wel? Ik heb het nu al meer dan vijf uur achter elkaar gehoord.”
 Hij kreeg zijn dubbeltje!

SUCCESSVOLLE VLEIERIJ.

„Me dunkt dat je er sterk genoeg uitziet om te werken,” merkte de dame des huizes koud op tegen den landlooper, die om wat eten kwam bedelen. „Maar schijn bedriegt, mevrouw,” antwoordde de landlooper beleefd. „U ziet er b.v. ook zoo mooi en bekoorlijk uit, om voor de film te spelen, en toch geeft u blijkbaar de voorkeur aan een eenvoudig leven.”

Hij at smakelijk van een goed maal.

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
 Prima keuken. Matige prijzen.

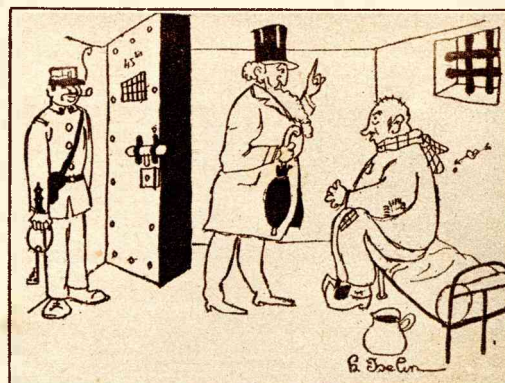
OP HET BAL.

De fat: „Mag ik een dans van u hebben?”

Zij: „Zeker, u kunt nummer 19 krijgen.”

De fat: „Maar zoolang blijf ik hier niet.”

Zij: „Ik ook niet.”

Gevangenisdokter, verstrooid: „En denk er om, vooral niet uitgaan als het slecht weer is.”

Sans-Gêne.